پرخه

د اسوېلو اپلتې

شعري ټولګه

کال ۱۳۹۵

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالۍ

ستا لیونتوب ته ...

د لیکي نوم: پرخه، د اسوېلو اپلتې

شاعر: احمد سلیم ړنګ

دیزاین او ټایپ: احمد سلیم ړنګ

کال: ۱۳۹۵

خپلې خبرې

زه احمد سلیم ړنګ نومېږم د استاد غلام حسین ړنګ زوی او پوهنوال استاد غلام دستګیر ړنګ خوریانې نمسی یم. په کال ۱۳۵۸ ل کې په کابل کې زېږېدلی یم. د کمپیوټر ساینس ډیپلوم مې د خیبر پښتونخوا د هایټک د لوړو زده کړو موسسې څخه او په حقوقو او سیاسی علومو کې مې لیسانس د کابل پوهنتون څخه ترلاسه کړی، د ښاغلي حیدري وجودي څخه مې د مینې، تصوف او عرفان زده کړې کړې، د مولانا جلال الدین محمد بلخي رومي رح آثارو پراخه مطالعه لرم ځکه عرفاني اصطلاحات مې د شعرونو غټه برخه جوړوي، همدا لامل دی چې زما د شعرونو غټه برخه د ظاهري معنا پرته خپل عرفاني تشبیهاتو، اصطلاحاتو او مفاهیمو لرونکي دي، دې ټکي ته مې ځکه اشاره وکړه چې ځني اشعار د تامل وړ دي او باید په لنډ فکر یې په هکله قضاوت ونه شي.

زه له لیکوالانو او ادیبانو سره تر ډېره په اړیکه کې نه یم، ځکه ونه مې شول چې د هغوی نظر د خپلو اشعارو په هکله ترلاسه او تاسې سره یې شرک کړم، همداسې د اوس لپاره د خپلو اشعارو د چاپ مالي وړتیا نه لرم نو ځکه یې د سافټ او یا PDF په بڼه خپروم.

هر هغه وګړی/ وګړي او یا ټولنه چې وغواړي له دې اشعارو څخه ګټه پورته کړي او یا یې په هر ډول خپاره کړي د لیکوال د معنوي حقوقو په پام کې نیولو سره د ګټه اخستنې حق لري.

دا زما لومړنۍ شعري ټولګه ده، تر دې وړاندې مې د ښاغلي جان اداير John Adair د The Leadership of Muhammad او د ښاغلي ذاکر نایک Quran and Science کتابونه ژباړلي خو هغه هم لا چاپ شوي نه دي.

درانه لوستونکي کولی شي زما د شعرونو په هکله د هر ډول څرګندونو او خپل نظر شریکولو لپاره د saleemrlung@gmail.com برېښنالیک له لارې اړیکه ټینګه کړي.

په مینه

سلیم ړنګ

تنهايي ده زما سيال د تا د حسن
ټول آسمان دی زنې خال د تا د حسن
فرښتې يې له ازله ځينې شميري
بې انجامه دی کمال د تا دحسن
اووه آسمانه څو تر پښو لاندې کېښږدي
ښکاري نه ورته جمال د تا د حسن
فرش و عرش واړه ورکېږي په کې هلته
چې منصور ويني وصال د تا د حسن
ته الف نه يې تر يا د ښايستونو
لمر لمبه شو له شمال د تا د حسن
هر حسينه يو سپی ساتي په درشل کې
رنگ دې سپی کړه چې کړي قال د تا د حسن

د آدم خاوره چې خټه په اوبـــو شوه
د غیرت نامه له هغې ورځ پښتو (۱) شوه
انبیاء له پښتونواله وتی نشول
پښتونواله کلمه د مېړنو شوه
ما قرآن کې بې پښتو څه لوستي نه دي
خدایه ستا ژبه هم دا د لیونو شوه؟
په جنت کې به اعلان شي چې پښتو کړه
پښتو وایه د دین لیکه په پښتو (۲) شوه
عزرائیله د پښتو جامه کې راشه
ساه مې وړاندې ځار له ټولو میلمنو شوه
د پښتو دښمنه واوره ورکه نه شي
که هر څو رنګه د کرکو په لمبو شوه

۱ :نوم، پښتونواله
۲ :پښتو ژبه

کوم شهباز مې بیا د زړه تار ته ترنګ ورکړ
بیا مې چا سپیره غزل ته مست رنګ ورکړ
ای صاحبه د پیالو د تریخو میو
اسویلو ته چا د وصل آهنګ ورکړ
چا ؟ چا؟ بیا ماتې ښیښې د زړه کړې ټولې
چا ملنګ ته د سرو شونډو قلنګ ورکړ
چا مې بیا خاورې په میو کړې راټولې
چا په لیچو خپل بنګړو ته بیا شرنګ ورکړ
حقیقت چې په مجاز کې هویدا شو
ابراهیم ته چا صورت د پتنګ ورکړ
خلک نه پرېږدي د خپل د غولي سپی هم
تا په یو غنم اغیار ته خپل ړنګ ورکړ

د گل په نبض کې ساه بسمل ښکارېږي
د لمبو اوښکې زړه له تل ښکارېږي
ښکارېږي زلفې دې پرېشانه ولې
هنداره زما د بخت ول ول ښکارېږي
د شګو کور دی اسوېلو جوړ کړی
که د ارمان سپیره محل ښکارېږي
تشه پیاله وه زړه یې پرک چاودلی
سرخي په سترګو کې څه چل ښکارېږي
د شفق ناوې په سر شال سور کړی
خړوب په وینو دې ګوګل ښکارېږي
چا ته انځور کړې ته نقاش د ازل
که د مجنون زړه له ازل ښکارېږي
ړنګه دانې د سرو یاقوتو دي که
څوک دې په خیال کې د غزل ښکارېږي

عقل او عشق (زړه)

عقل دوزخ دی سرې لمبې دی ډار دی
زړه د الست ساقي منصور دی دار دی
عقل تر عرشه ځي د خره په مزل
زړه یو وزر تر عرش او کور د یار دی
عقل بنده دی د بنده په زنځیر
زړه د پاچا د پاچایانو پلار دی
عقل د زړه سره جوړېږي کله
عقل له خاورو زړه د روح دیار دی
عقل شداد دی د نمرود پاچاهی
زړه ابراهیم دی جنتي په نار دی
عقل په ځان کې ورک دی ځان نه ورک دی
زړه گلستان دی هر یو گل دی خار دی
عقل چې وایي زړه یې کله مني
چیر ته د خره غږ چیرته خوږ ستار دی

عقل او زړه شمس و حجر غونډې دی
عقل تیاره دی د رندو سهار دی
عقل کافر دی خو مومن نه دی زړه
زړه خپله دین دی د قرآن دستار دی
عقل سجدې کوي خدای نه پیژني
زړه د ساقي غېږه کې غاړې هار دی
زړه خپله جام دی او ساقي و مۍ دی
زړه میخانه ده د ایمان سینګار دی
رنګ پل په عقل بړدي د زړه سره ځي
قاب و قوسین دی زړه اسرار اسرار دی

پښتنې ملالې!
له ازله زه مین یم
ستا په خال او ستا وصال ته
څومره ډېر دامونه ایښي
له درشله ستا جمال ته
پښتنې ساقي اغلې
ما په دین ایمان منلې
لږ مسکۍ شه ای ملالې
سلیم، رنگ شو ستا کمال ته
را ته ووایه چې ستا یم
احرام وتړه زما خال ته
زه به خاورې په سر باد کړم
تا به هر لمانځه کې یاد کړم
ته وحشي زلفې خورې کړه
وایه ! رنګه راشه جال ته

لا دې تنهٔ شته په ګریوان کې ښکلې
کافره نه یې په ایمان کې ښکلې
مینه نازکو ښکلیو کار کله دی
بلده نه یې په تاوان کې ښکلې
چې د منصور وینې نکریزې نکړې
کله به ما دا خپل جانان کې ښکلې
قسم په شنه خال ستا د سپینې زنې
که یې د رنګ په عشق کې وران کې ښکلې
ستا د وفا چیرته هنر ښکارېږي
چې دې د شونډو جام پنهان کې ښکلې

دلته دې ښار کې ټول تنها دي د پردو غوندې دي
دلته دګل پاڼې تيرې دي د اغزو غوندې ديرې
دلته مومن په سر صليب لري په ژبه "يس"
دلته کافر په سر لمبې لري ډېوو غوندې دي
مينه يهود مينه ترسا ده په کعبه کې نشته
دلته هر زړه حجر حجر دی د کعبو غوندې دي
دلته سلام په چا کول له آبرو تيرېدل
دلته روغبړ د مهذبو د غويو غوندې دي
دلته ناپاک پاکو شرابو ته طعنې ورکوي
دلته پاکان دمهاجر د آبرو غوندې دي
چيرته چې هر پل نفرتونه سرخازې جوړوي
د رنګ غزلې ګل له زړه وتو ورمو غوندې دي

گونديٍ په خوب کې دې ژړلي دي نن
چې نن له سترگو پرېوتلی ښکارم
په هيڅ بازار مشتری نه لرمه
ستا اسويلو آزار وهلی ښکارم
زما جنازه ستا اننگو کړې ده
د زنخدان څاه کې لويدلی ښکارم
د عشق شهيد يمه مزار نه لرم
د جنتو دوزخ سيزلی ښکارم
ړنگه فلک ارزان پلورلی نه يې
د زلفو تار سره اوبدلی ښکارم

زما نه وړاندې زما سيوری آيينه ښکله وي
د مخ سحر دې چې د زلفو تيره شپه ښکله وي
د مينې ښار دې سپوږمۍ نه لري او لمر نه لري
په دې کوڅو کې اغزي تيږې مې سر پښه ښکله وي
دلته آذان د ميکدې نه د پيالو نه راځي
زما تندی د ساقي سترگو پيمانه ښکله وي
د مسلمان د لباسي ايمان د رنگ غوندې دي
د تا سلگۍ چې يې زما لمبه سينه ښکله وي
ملا مې د مينې د سپوږمۍ غوندې ماتېږي ځکه
د نن سبا لوظونه مات د وخت شپنه ښکله وي
د ږنگ د ماتې ځوانۍ غږ د مات رباب غوندې دی
خنگه به مسته شي چې تار يې انديښنه ښکله وي

تار د زلفو له سپوږۍ نه پرېوتلی وو په ځمکه
مستو جوړ کړو ترې ستار او زاهدانو لار کړه ورکه
رنګ اوبدل په خپل دیوان کې سیاهي د هغو زلفو
کله جوړ شو ترې غزل او کله عشق نه په کې کرکه
کله خوب وو کله هوش وو کله زهر کله نوش وو
کله مۍ وو کله جام وو کوثر کله هغه ترکه
کله کفر کله دین وو کله لار وه کله سحر
میخانه وه که مسجد وو له کوم جامه تپوس وکه
رنګ ولاړ وو د منصور او د خیام د کوخې منځ کې
چا ویل چې مسلمان دی ما وې کفر سر یې غوځ که

کله د تش جام غونډې سینه د چا کنډره شي
کله په غورځنګ شي او آسمان پورې هم بره شي
کله داسې کېږي داسې نه کېږي پوهېږم نه
هو په ما قیامت شي چې مې خیال د چا تر سره شي
غم د خلکو لاړ شي او کوترو غونډې راشي بیا
ما ته مې د غم مرغه بې لاسه او وزره شي
واچوه شراب ساقي چې ډېر دا غم زغمی نه شم
زېړ شي رنګ مې چېر ته چې د عشق کومه خبره شي
کاش چې عشق عاشق سره د غم غونډې وفا وکي
وژاړي خندا کې هم خندا یې هم نظره شي
ای د ړنګ سپیره غزله مست شه په شرابو کې
وکړه منصوري نارې چې عشق هم در په دره شي

آدمه ! تا چې څه ګلان کړلي
هغه ګلان لا چا رېبلي نه دي
د تا ګناه او خطا پاکې شولې
زموږ سجدې لا چا منلي نه دي
ګنې دا ټوله کیسه موږ ته وله
څوک له جنته چا شړلي نه دي
زه دې دوزخ او عذاب نه منمه
موږ د تقدیر اوراق لیکلي نه دي
زه د آدم ګناه منلی نه شم
منم نه څه چې ما ویلي نه دي
زه دې جنت کې نه په ځنګ کې اوسم
ما بې دوزخه څه لیدلي نه دي
انکر نکیر دفتر ته اور واچوه
څوک موږه منځ کې اوسېدلي نه دي
درنه د رنګ پښتون جنت کې غواړم!
پښتون ته چا لا ټېټ کتلي نه دي

گوره ! راته مه وایه ښخلا به شم
ووایه، د تا ومه د تا به شم
تللې که آسمان ته ومه را به شم

وږم د گل چا له گل بیل کړی دی
چا له ستورو ځان ته امیل کړی دی
زما آسمانه ستوری دې یم ستا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

زه په تا په مینه دې باور لرم
نه لرمه صبر دا هنر لرم
صبر صبر صبر کې فنا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

مينې تقديريونه سوزولي دي
مينې له آسمان ستوري راوړي دي
مړه به شم خو ياده په وفا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

مينې زما مينې پښتنې زما
تا نه ځار شه وينې پښتنې زما
مه اوړه له رنگه نيمخوا به شم
تللې که آسمان ته ومه رابه شم

د شیدو غانونه ګرځوي په ژامه
د نامه ګنډه یې هغسې وي خامه
استنجا کې به دعا د استنشاق کړي
لوی مفتي شي چې په سر کړي خپل عمامه
د ایمان او کفر مهر یې وي لاس کې
چې پښتون مشر پرې خنګه کړي بدنامه
الا الله ته دې پرېږدي نه لا اله کې
بس په ښځو پسې نښتی یې امامه
سترګې پرانیځه د وخت ځنې خبر شه
اسلام نه شي په اودس باندې تمامه
د مچیو ځالې ته مه وره رنګه ګوتې
ګنې غوڅې به کړي لاندې ستا د نامه

زموږ مثال په اوسنۍ آسیا کې
سره غوښه سپیو د قفس په خوا کې
که شو هډوکی هم خلاصی نه لرو
سپی هم کیدی نه شو د سپو نخا کې
دا د سیاست او د قدرت جګړه ده
موږ د خرګوش په خوب ویده دنیا کې
یو نه شو نه شو یو کېدلی نه شو
ورک به شو ژر د پټ غلیم بقا کې
سپی مه شه خو په لاس یې غاښ لګوه
د سپو په جنګ کې د کوتري غپا کې
د سر سړی مو په سر پاتې نه شو
دله دیوث مشران شول پښتونخوا کې
بیا به تاریخ بیا به تیر وخت را نشي
ړنګه راویښ شه نن شه نن په خوا کې

تخیل چې د مړو سترګو زما په سر شي
آوازې د مرګ مې پورته له هر در شي
لا ژوندی یم ما په مړو حساب نکړئ
جنازې د عاشقانو هر سحر شي
هغه مۍ چې د ساقي له ګوتو څاڅي
مرګ ته ساه ورکي اعجاز شي او هنر شي
څو چې شپه په میخانو کې سبا نه کړم
سوزوي مې لمر د چا د مخ قمر شي
عاشقان په ژوندو چا شمېرلي نه دي
د باڼو له زور که کله څوک خبر شي
ړنګ د تا په عشق کې مړو کې حساب شو
فال به نیسم که دې ښکار په شوخ نظر شي

زړه سره مې مه ګنډه دا تار د زلفو خام وي ډېر
پام چې جام اوچت نه کې د مینې جام بدنام وي ډېر
دلته د بلال آذان د چا د بنګړو شور کې وي
دلته خال کعبه شي خو طواف لره یې دام وي ډېر
پام کوه چې دلته د کوثر ساقي خپل جام سره
سر له تنه غواړي که د تنده د دې جام وي ډېر
عشق د پتنګ سر خوړل دي عشق د شمعې زړه سوزل
عشق کې منصوري ویل وي هر منصور ناکام وي ډېر
عشق به دې لمبې کړي ړنګه او لمبې ایرې شي بیا
باد به دې ایرې یوسي مړو سترګو ته دې پام وي ډېر

رانجه په سترګو دوه لاسه مه وهه
په خامو شونډو دنداسه مه وهه
مین ظالم وي ډېر به پاتې نشي
سره د سرو شونډو د پاسه مه وهه
چېچل په غاښ د سرکو شونډو توبه
سره مرچکي په پتاسه مه وهه
په یارانه کې خو بنګړي ماتېږي
هومره غوصه ! دیګ په کاسه مه وهه
عشر کې رنګ غریب ته شونډې ورکه
د نیلام غږ په نخاسه مه وهه

نخاسه (عربي)= منډیي، بازار

سترگو کې اوسېږي د اشنا کيسې همدومره وي
پرېوځي په گرېوان د چا، وفا کيسې همدومره وي
پل له کاروان پاتې شي په نرمو نرمو خاورو کې
مرگ و ژوند يادېږي خو رښتيا کيسې همدومره وي
پاتې نه شوه لاړه ما يې ډېر لمن ته وژړل
گل سره د پرخې او سبا کيسې همدومره وي
يو بل ته چې وسوزي د شمعې پتنگ مينه ده
عشق کې د لوظونو د بقا کيسې همدومره وي
ټولې نشي خومره چې د مات زړه ټوټې ټولې کي
مينه کې د پاتو د دنيا کيسې همدومره وي
زه او تنهايي زما د اوښکو سره وژاړو
نه ووځی له زړه نه د ژړا کيسې همدومره وي
رنگه چا ته مه وايه چې څومره پرې مين يې ته
وسوزه په زړه کې د وفا کيسې همدومره وي

نه، سرونه نه ماتېږي
چې دوه خرونه سره مست شي
ملتونه خاورې کېږي
د قدرت تږي چې پست شي
بيزو خويه رهبر داسې
لکه توره چې له جست شي
د ناپوهه ولس مشر
د شيطان له سوټې هست شي
پټې سترګې پسې درومي
د ړاندو لاس ته چې دست شي
يرغمل شي ړنګه پوهه
چې جاهل جاهل همدست شي

برخې زما د زلفو شپو لاس کې دي
د لمر ختل دې د کتو لاس کې دي
ته به له ناز مخ ته لاسونه نیسې
ښکلاوې ستا د پټېدو لاس کې دي
د مین زړه ماتې نسکورې پیالې
په شونډو زلفې پرېوتو لاس کې دي
د زنې خال کې دې ورک زړه لټول
چېر ته چې ستورې ورکېدو لاس کې دي
نادان هوس د زلفو دام ماتوي
عقلونه خام د شونډو سرو لاس کې دي
د رنګ د خیال هنداره ستا ډکه ده
غزل لیکل د خاطرو لاس کې دي

زه د خالونو د شمېرلو په هنر پوهېږم

له شونډو جام د اخستلو په هنر پوهېږم

د اننگو د سپینو زرو نه روپۍ جوړوم

په یوه روپۍ د ځان پلورلو په هنر پوهېږم

په تیږه زړه د معشوقو ورته بانه تېزوم

زه د خنجر د نازولو په هنر پوهېږم

پېزوان ته وینې ورکوم چې ښنتنه سیاله شي

په خپل فتوا ځندی ختلو په هنر پوهېږم

اوربل ته چل د خرخشو ښیم وږمو سره زه

په پرهر زړه مالگه وهلو په هنر پوهېږم

د چا د مړو سترگو خپو ته توپانونه راوړم

په مړو ژوندیو د وژلو په هنر پوهېږم

له تار د زلفو نه رخسار ته تور کفن جوړوم

زه د رسمونو ماتولو په هنر پوهېږم

په صحيفو د سپين جبين باندې حلال ليکمه
د عشق مذهب اعلانولو په هنر پوهېږم
سيورو کې زه د دوزخونو زخمي زړونه ساتم
د شونډو نښو د ساتلو په هنر پوهېږم
دې ځيګ پښتون ته څه د مينې آيتونه راوړم
د ميخانې د آذانونو په هنر پوهېږم
خپله پګړۍ د عشق د زلفو سره کلکه تړم
د نفرتونو ورکولو په هنر پوهېږم
د عشق فتوا ده چې د ړنګ غوندې پيالې پورته که
نشه نشه جنت ته تللو په هنر پوهېږم

هنداره ګورم چې یوه شېبه په ځان وخاندم
په عقل مینه په مذهب کې ورک انسان وخاندم
عقل مې وتړي په یو زنځېر او مینه په بل
زه په جنت کې هم شلېدلي خپل ګرېوان وخاندم
هنداره ګورم خو لوګی لوګی هر څه ښکارېږي
په سوي عقل سوې مینه او ایمان وخاندم
څوک خدایان خپله جوړوي څوک د چا خدای شي خپله
زه هومر ډېر د خدایانو په دوکان وخاندم
په یو وزر باندې رسېږي منتها پورې څوک
د چا د خط و خال د مینې په فغان وخاندم
انسان په عقل ځناور شو عجیبه نه ده دا ؟
زه په بیزو له کهول پوهانو د زمان وخاندم

که یې هنداره د پردې ښښتن ټوټه ټوټه کړه
زه به په ستر مفتی د کلي په وجدان وخاندم
هر چا په هر رنګه انسان او خدای ډال کړی ځان ته
له درده زه په دغه ګټه او تاوان وخاندم
هر چا تر وسي د دنیا او دین په نوم پلورلم
اسیر مرغه وم د قفس په شنه آسمان وخاندم
لکه ملا چې جنازې باندې یاسین ووایي
"ړنګه" افغان ته دې په چغو او افغان وخاندم

شته دی څوک په میخانه کې ؟ چې په ما باندې ثواب کړي
په شراب کې مې اخته کې بیا مې اور باندې کباب کړي
بیا مې ټوکی ټوکی سوی بدن میو باندې غوړ کا
بیا مې وارتوي لمبو ته دو چندان ثواب حساب کړي
چې زه نیست شم میکده کې د ساقي په عشق به هست شم
په پیالو کې به اوسېږم مست به نوم زما شراب کړي
د رندانو په محفل کې به زما پیالې جنګېږي
څوک به کفر را ته وایي څوک کوثر را ته خطاب کړي
ژوند هغه چې څوک شراب شي د ساقي په شنه پیاله کې
نه خوارېږه تانده انګور چې مچان خوږ پرې خپل لعاب کړي
که ساقي ته رسېدل وي د عشق ژرنده کې ځان دل کړه
څو هستي خپله ړنګ نه کړې عرش ته پورته څوک تراب کړي

لکه ټټار يې په ختيک جوړوم
له ماتو تورو ځوان هلک جوړوم
د عشق او عقل له انګورو څخه
د رومي روح او د ختيک جوړوم
د زلفو تار او د باڼو په ستنه
رنګې پښتو ته غزل کلک جوړوم
چې د پښتو ناوکۍ سياله کړمه
د نظم مخ ته يې نمک جوړوم
څو په سجده شي هر کافر د پښتو
په صحيفو يې ورته شرک جوړوم
که لر او بر جانان پښتو هېره کړه
رنګ ته مزار له لمبو ډک جوړوم

خلک د عقل پسې تلل خو زه وفا پسې تلم
ځکه تول بل خوا ته روان ول خو زه تا پسې تلم
ښکارېدم چا ته مسلمان کله کافر ښکارېدم
کله به تلمه زه مسجد کله مینا پسې تلم
په گل اغزو په میکدو او په پیالو کې ته وې
ته په هر څه کې ښکارېدې ځکه هر چا پسې تلم
تور دې د مینې خومره خوږ و چې کوثر به نه وي
زه د منصور له نسله وم د هر رسوا پسې تلم
مزل د عقل د خره چرته او د عشق د دلدل
د تریخو میو په وزر دې منتها پسې تلم
"رنگه" په مینه کې ودان شوې خو هوس ښکارېدو
ځکه پتنگ شوم په لمبو د درد دوا پسې تلم

پښتنې پېغلې (ملالې)- !

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
اى پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

دروند د څادر له دغه شين آسمانه
د تورې پرک دې له دې لمر روښانه
د پښت تاريخ د زمرو ځاله يې ته!

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
اى پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

لاس كې انوار لرې موسى پښتنې
د آسمانونو مسيحا پښتنې

د جهالت تیرو مشاله یې ته

غږ د اثر لري بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

د سر په بیه مینه مینه کوې
د خدای رسول سره له دینه کوې
زما عایشه د دین جلاله یې ته!

غږ د اثر لري بلاله یې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله یې ته!

کله نازو شې زرغونه شې کله
د پت پتنګ او هم ډیوه شې کله
ثاني د نشته بې مثاله یې ته

غږ د اټر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

د نورو خلکو نارينه نه نره
د ننګ مورچل هر يرغلګره لره
د "رنګ" وطن بدر جماله يې ته

غږ د اټر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

- د ميوند د ننګيالۍ ملالې د حماسې د ۱۳۵ مې کليزې په وياړ، ملالې رح او ټولو افغانو او پښتنو پېغلو ته ډالۍ.

خیرې ګرېوان کې چې ساړه ښکاره شي
ړنګ به په ړنګ کابل کې څه ښکاره شي
د تا له سترګو نه پرېوتی یمه
څه به په اوښکو کې اوبه ښکاره شي
په تور د مینې د رسوا شوم هسې
لکه رانجه چې په لېمه ښکاره شي
معشوق که څومره کبرجنه شي خو
کله لیده په مخ درانه ښکاره شي
خندا د ناز دې اثر هومره لري
مسکا په مخ دا ستا د مړه ښکاره شي
د ګل په مخ پرخه د ګل اوښکه ده
څاڅکي کې یوه نړۍ خواله ښکاره شي
قلمه مه خېږه د "ړنګ" زخمي زړه
په کې به مات د چا بانه ښکاره شي

چې در ته گـــــورم تخیل زما غزل غزل شي
شمعه شم وسوزیږم رنگ زما بدل بدل شي
شمه هنداره تا ته گورم تا کې ټول شمه ورک
او هر ذره مې ستا ذرې ذرې ته غل په غل شي
خیال ته وزر د هما واغوندم چې تا ته درشي
تاو شمه مات شمه سکاره شمه اوربل اوربل شي
لمر شم چې پرخه دې د شونډو درنه غلا کړمه زه
خو شم شبنم ستا په گرېوان ذرې ذرې تل تل شي
لکه خالونه دې په مخ "ړنگ" ړنگ ذرې ذرې شي
چي په محفل کې دې په غلا را ته کتل کتل شي

هومره غرور! خو په تا ښه ښکارېږي
تا کې ایرې شوم تا ته څه ښکارېږي
را نه رخسار په پلو مه پټوه
بې له تا هېڅ نور ما ته نه ښکارېږي
دا غرڅنۍ سترګې او مړه کاته دي
په سل پردو کې هم پراته ښکارېږي
په شونډو ته چې سالو و نازوې
زلفې د تورې له غم مړه ښکارېږي
ته په دروغو ږنګ ته نه مه وایه
د تا صورت زما له زړه ښکارېږي

چې ځې په تلو کې خپل هنر د هېروو را زده که
د زړه بدل کې چل د غم د ورکوو را زده که
د ارمانو ایرو ته ځنګه طوفاني برخه شم
د شمعې ژوند د خپل ګوګل له سوزېدو را زده که
چې د دروغو صحیفې مې له رښتیا خوړې وي
په نن سبا را ته ژوندون په تش وعدو را زده که
چې ښه پرې پوه وي او بیــا هم ورته سجدې سجدې وي
په عشق کې داسې صنم چا ته جوړېدو را زده که
په کومو لارو چې د کډې له دې چم تللي دي
په هغو لار پاتې کېدل دې له وړمو را زده که
روح یې په رګ رګ کې چې خدای به چیر ته ځای کړمه زه
چې را کې نه وې را ته خیال د بېلېدو را زده که
نه د ایمانه خلاصېدل نه له صنم غواړمه
رنګ یم په کفر کې ایمان د اوسېدو را زده که (۱)

(۱) اشاره ده طیبې کلمې ته

زما د الست د جام مستي ده چې فنـــــــا نلري
د "الا الله" او "لا الـــــــه" هم هيڅ پروا نـــــــلري
چا چې الست کې د ساقي جام ته لبيـــک کړی وي
داسې ميخور منصور ته دين کفر مانـــــا نلري
په هر ذره په هر قـــــــطره په هر ساه کې ساقي
که په هزار پردو کې پټ شي پټېدا نـــــــلري
ساقي له چا نه به ته کـــــومې دروازې بندې کې
ستا در ته نشته هسې لار چې منتها نـــــلري
که دې مسجد که بتخانه او که په بل ځـــای لټوي
مقصد خو ته يې د رندو تگ څه خطا نـــــلري ؟
ساقي ساقي راشه دا ټول ضعيف انسان وبښـــه!
حتی فرعون او عزازيل هم څوک بې تا نــــــلري
د رنگ به ونه منې دا چې کيسه ختمــــــه کې ته
تا چې منې هغه احمد او مسيحا نــــــــلري

هم له تودو هم له سړو راووځو
د تاریخو له ځولنو را ووځو
د وخت جلاد را ته ځندۍ جوړوي
د عزرائیل له ارادو راووځو
هر څو که مونږه مړه کوي دا خلک
موږ به له هرو هډیرو راووځو
چې یې شړلي له ښارونو یو موږ
لکه اغزي په دښتو غرو راووځو
د نازولو تمه نه لرو خو
په څه له خپل کلیو کورو راووځو
تا ته به موږ اغزي د سترګو ښکارو
خو موږ ښکلا یو په رانجو راووځو
په تیټو سترګو را ته مه ګورئ چې
په یون د سترو پښتنو راووځو

که یو خوشال او احمدشاه پیدا کړو
ساه شو له تورو تورو زړو راووځو
غلیم که پوه دی موږ کم عقله نه یو
خو څنگه موږ له خپل پښتو راووځو
خاورې به شو خو واورئ ورک به نه شو
ړنگه په ننگ له جنازو راووځو

چا وې چې ډېر سړی دا اور سوزوي
د ښکلو شونډې د زړه کور سوزوي
شیخ چې جنت وایي او شخوند تیروي
گوندي دوزخ به تش دا نور سوزوي
تنکي شراب زما زاړه زخمونه
ساقي ما ستا دغه ټکور سوزوي
نن مې د ټول کلي په مخکې ښکل که
په تش لوظو دې ما پېغور سوزوي
چې به رښتیا سرې شونډې را کړې که نه
دا نادان شیخ خو مې په تور سوزوي
پرخه د گل یا ستا د شونډو په سر
نیمخوا ړنگ دی چې هر لور سوزوي

رهبري د هر سرکوزي دنده نه ده
د اوبو په زور روانه ژرنده نه ده
بصيرت بويه که غواړي بوميا شي
هره پکه ټنډه ستره ټنډه نه ده
د ملت ژغورل د وخت په حادثو کې
زلزلو نه تېښته هر خوا منډه نه ده
د شپانه کمال په غټو سپو کې نه دی
خو د سپو ونډه بېځايه ونډه نه ده
سترو سترو پښتنو تاريخ کې رنگه
گوډاگو کيسه اوږده ده لنډه نه ده

تش په مینه باندې خاورې گـــــــــوهر کېږي
چې رانــــجه شي تيـــږه وړ د نــــــــــظر کېږي
خــــــر او سپی به په څه زده کړه انسان نه شي
خو انسان په لږ غلفت باندې خـــــــــــــــر کېږي
که دوزخ دوزخ لمبې غـواړې جنــــــــــــت شې
د خليـــــــــــــل د توکــــــل په اثر کېـــــــږي
د ساقي تر عرشــــــــــه لار د يوه گــــــــام ده
خو ترلاسه د مرشـــــــــد په وزر کېـــــــــــږي
که په ځان کې دې ورک خدای غواړې پيدا کړې
د غريبـــــــــــــــــــنواز د خــاورو په در کېږي
رنگه سپی د در د واړه اوليـــــــــــــــــــاء شه
چې د دوی له لاســـــــه زهر کوثر کېـــــــــږي

کنډاسو ژامو کې چینجـــــــــن غاښ پوښ د زر اغوندي
خومره چې سپک وي د درنو پګړۍ په سر اغوندي
ګوډ خـــــــــــــرونه دلته بومیا دي د تازي آسونو
د پاچاهانو خول اکثـــــــر د کلي خـــــــــر اغوندي
په زړه داغلی غاټول تبنتي په مېـــــــرو کې اوسي
اوبړۍ د ناز لمن د ښـــــــکلو په ګـــــــودر اغوندي
د وخت په تله نن درانه خلک چې سپک را خېـــــژي
مریومي ډم جـــــولا جامو ســـــره ګـــــوهر اغوندي
د معجزو وختونه تېر دي خو دې ړوند پښتـــــون ته
ټټو مزاجــــــــــــه شېخ د سپین دلدل وزر اغوندي
جګړه د فکر وه پښتـــــــون په کې ډال شوی و چې
ډمان مشران شول او چپـــــــن د پیغمبـــــر اغوندي
ړنګه راویښ نه شو ما ډېر په غوږ کـــې ووې ورته
ټول د دښـــــــمن دي خو جامې دې د دلبـــــر اغوندي

زما نظر په سپېلنو پټوه

سترګې دې ما نه په کمځو پټوه

هومره چې ښکارم هومره نر نه یمه

مخ دې له ما په څه پلمو پټوه

دا خوني غشي داعشي بانه دې

د تورو سترګو په رانجو پټوه

د سترګو تور چې دې کعبې شرموي

دا ګناهکارې په لېمو پټوه

دا ښار د حسن نه بېزاره کړو چا

کور د پښتو په نفرتو پټوه

رنګ دې بېزړه دی ساقي پام په کوه

غلی نظر دې له پردو پټوه

د عشق تور ته دې سلام وي
چې اعدام وي چې اعدام وي
د بې سرو په محفل کې
عقل جرم عشق انعام وي
د خوشال په میخانه کې
د حمزه د غزل جام وي
د غني لیونو میو
باندې مست سکنې ماښام وي
د حمید د خیال نازکې
ساقي، عقل د خیام وي
د رحمان د عشق لمبه او
د رومي سوی کلام وي
په سماع کې سپوږمۍ ستوري
په هر دام کې نوی دام وي

ملايکې هم راغلي
تماشې ته يې تمام وي
دلته شاه د زمانې هم
د کوثر د جام غلام وي
واړه خام هلته پاخه شي
پاخه واړه هلته خام وي
د (يس) په ميو محوه
سي پاره په "الم" وي
لا اله الا الله د
ښتنې ساقي کهول قام وي
هلته "رنګ" ځندۍ کوي چې
هر منصور ته دا انعام وي

خدایه کافر نه شم انسان د پېژندلی نه دی
د ده په کوم کار چې شیطان هم شرمېدلی نه دی
هغه انسان چې ملایکو ته تا وپېژندو
خدایه! تر اوسه خو هغه انسان راغلی نه دی!
خدایه په نن سبا به غږ داسرافیل وارو
بې له خو تنو قرآن چا رښتیا منلی نه دی
موږ له قرآنه تش دا ږیره او پګړۍ اخستې
زموږ د کلي مفتي هم ښه سم ویلی نه دی
ګوندې جنت دې د کابل غوندې سپېره پاتې شي
دومره پوهېږم ځناور ته دې ساتلی نه دی
فلک د لمر څراغ بل کړی او انسان لټوي
ګوندې جنت نه د آدم هېڅ راشړلی نه دی
خدایه ته هم لکه ږنګ تل ارمان په زړه پاتې شوې
ما په صورت انسان خو په معنا لیدلی نه دی

کاش چې مرگ د ساه وتل ول
اوښکې سترگې ژړېدل ول
کاش زنځیر تش حسارت و
کاش دروغ په تش ویل ول
کاش ښایست وی په رخسار کې
کاش خوښي په خندېدل ول
کاش ایمان په الا الله و
کاش جنت په لمونځ کول ول
کاش گناه وه تش مردوده
کاش کافر تنها ځپل ول
د شیطان کلی معلوم وو
په صورت انسانېدل ول
کاش چې شپه تنها تیره وه
کاش په ورځ د لمر ختل ول

کاش د خدای مکان معلوم و
تورې تيږې ماتول ول
کاش چې لارې ډېرې نه وې
کاروانونه بې منزل ول
زاهدانو ته دوزخ وو
جنتونه هم سېزل ول
د واړو واړو خدايانو
خونې واړه ړنګېدل ول
کاش او کاش چې جام حلال و
ننه باندې يو کېدل ول
کاش چې ړنګ ليونی نه و
نه يې شعر نه ليکل ول

را ته دې نښې د رخسار راکه
راکه د زلفو نه دې تار راکه
چې د اوربل نه د ستار جوړکم (کړم)
یاغي باغي زلفې په وار راکه
نغمې د هجر زما ډېرې زده
غزل د وصل د سهار راکه
نورې پیالې په ما اثر نکړې
نشې د سترګو د خمار راکه
مقطې (مقطع) ته ورسېد غزل د ژوند
خال هومره ما ته تش دیدار راکه
منم چې وړ نه دی د هېڅ څه رنګ
په سرکو شونډو کې مزار راکه

د خدای ج سره خواله

ساقي چې هر څه کې اوسېږي څه حرام ولې وي
څوک د زاهد کړو جنتي، دوزخي جام ولې وي
مستي مستي ده که په جام وي که په حی وي یا هو
کارونه واړه ستا په لاس دي څوک بدنام ولې وي
ولې دې واخسته شیطان نه توبه او ښښنه
ای عادل خدایه ستا په وړاندې څوک ناکام ولې وي
څوک دې په یو دانه غنم له خپل جنت شړلي
څوک د ملکونو په غلاګانو هم نیک نام ولې وي
خدایه ازل کې د لیکلی قرآن او بختونه
دا فرعونیان به مسلمان دلته تمام ولې وي
خدایه د ړنګ بې ادبي په خپل جلال وبښې
دا څو پوښتنې وې د زړه دا عقل خام ولې وي

چې پیدا شي لیونی وي لیونی ستر شي او مړ شي
چې پښتون بچې څوک مړ کي پرې په خپله پښتون پړ شي
ته یې وژنې زه یې وژنم بل یې وژني ځان هم وژني
مودې وشوې چې مړ نه شو څو په وینو کې ککړ شي
هدیرې مو واړه ډکې په جنډو د شهیدانو
دغه خړ پښتون به کله د ساده مرګونو وړ شي
لکه ټولې سپینې حورې چې پیدا دي پښتنو ته
چې د حورو خبر راشي لیوني بیا ورته خړ شي
رنګه زه قاتل د ځان یم زه د چا ګریوان ته لاس کړم
چې قاتل مې هم پښتون دی، بیا پښتون په پښتون مړ شي ؟

غوټۍ دې نور وي دا اغزی پښتون دی
چې غيرتي دی ليونی پښتون دی
دوی د ښايست وي موږ ساتونکي د دوی
په ننگ و نام د بل سوی پښتون دی
پاڅوه مړي شاهان وپوښته ترې
وايي به تش يو مېړنی پښتون دی
وړو خدايانو ته سجدې نه کوي
داسې کافر او نر سړی پښتون دی
چې ورته سپک شي نو جنت نه مني
داسې بدمغزه ننگيالی پښتون دی
که ټول جنت ته ځي پښتون دوزخ ته
ړنگ دوزخي دی لومړنی پښتون دی

پښتو

لکه قرآن سوچه سوچه که پښتو

د زردشت اور شه او لمبه که پښتو

سترګې ړندې شه د ملا او زما

په خپله غېږه کې ویده که پښتو

د غزنی کوچی د شونډو په څېر

خوږه خوږه لړه سپېره که پښتو

په هېڅ آیت یې حرام ونه ګڼې

وطن ساقي ترخه پیاله که پښتو

زه دوزخي ځه او پښتو دوزخي

اغیاره نر شه او لمبه که پښتو

ړنګه دا ژبه او دا خلک نه مري

کنه پښتون خپله هم مړه که پښتو

ساقي خورو ورو وېښتو سره د څه تړلي
مسکۍ مسکۍ سترګو پيالو سره د څه تړلي
چې په طواف کې په سجده کې توبه نه شم کوی
ترخو ترخو جامونو شنو سره د څه تړلي
بېګاه مې شيخ له ميکدې نه په راتلو ليدلی
په جام د جام د لګېدو سره د څه تړلي
زموږ د کلي آذانونه ميکدې نه کېږي
ماتو په لېچو سرو بنګړو سره د څه تړلي
شيخ و زاهد صوفی او زه د منم
دا هومره ډېرو ليونو سره د څه تړلي
هوښيار د ډېر کړل څوک سفر ته د حجاز کله ځي
تورو خالونو اننګو سره د څه تړلي
چې ړنګ په اور سوزېدل غواړي جنتونه پرېږدي
دې سويو سويو اسوېلو سره د څه تړلي

خبره په پښتو او نه افغان باندې جوړېږي
اسلام د هم پر ځای وي بس انسان باندې جوړېږي
فکرونه انساني شي نو ټولنه انساني شي
مذهب هلته انسان لره قرآن باندې جوړېږي
په انس باندې چې خاوره تر څو خټه د چا نشي
داړيره سترګې زلفې هم حيوان باندې جوړېږي
ملت دی او که قام دی که دا ژبه ده که رنګ
يوکېږی خو د مينې په زبان باندې جوړېږي
ملت د عاشقانو ملتونونه جلا دی
ای ړنګه ستر انسان په عشق ايمان باندې جوړېږي

نه ډارېږم نر يمه پښتون يمه

نه مړ کېږم ساه يمه ژوندون يمه

هر څو که د وخت گزار ځپلی يم

زه د آزادۍ د چغو يون يمه

څيرې گرېوان لوڅې پښې مې مه گوره

زور د شاهين عقل افلاطون يمه

سوبه تش په تورو غشو نه کېږي

زه زمری يم زور يمه جنون يمه

يو څه کې اغياره در ته پاتې يم

نه لرمه مشر چې زيون يمه

خوب نه دی يو کېږي پښتانه ړنگه

زه د سکندر قاتل پښتون يمه

زما هر غړی اباسین وايي خیبر یادوي
اخوا د کرخي مې لېمه سترګې د سر یادوي
که يې باغي بولې ترهګر او یا غدار يې ګڼې
خو هر افغان به یو افغان په لر او بر یادوي
پنځه زره کلونه چیر ته اویا کاله چیرته
د داسې ورونو بېلېدل به نو کوم خر یادوي
زه د انګریز د پنجابي نه هم ګله نه لرم
د قام په ننګ مې غدار نن پښتون رهبر یادوي
خو مورږ پښتو پښتونستانه تېرېدلی نه شو
دا منصوری غاړه ځندۍ وايي دلبر یادوي
مونږه بچي یو د سپین غر د سلیمان د غرونو
د پلار د تورې شرنګ مې هر بوټی او غر یادوي
رقیبه رنګ مړ کړه که غواړې دا نعره غلې شي
جانان جانان پښتونستان په شپه سحر یادوي

تندی تروشه ما په دې ته خندوې څه
مدام يره ما له اوره يروې څه
که دې دومره وي ايمان په ککرۍ کې
نوې پيغلو ته سامان خپل غوړوې څه
ای له مينې سره ورانه ای کرکجنه
په دې کرکه جانان خدای ته لټوې څه
څو هنداره کې لعنت په ځان ونکړې
لعنتي صورت په شونډو ښکلوې څه
منافقو مسجد بند کړه محتسبه
د پاکانو ميخانه ته بندوې څه
رنگه اور په دنيا بل کړو دې چړيانو
دې چړيانو نه اوس څنگه خلاصوې څه

لکه نوی روح وتلی وي له چا نه
یا ځانمرګی دې په ورو تیر شي له خوا نه
داسې زړه زما ودرېږي بیا درځېږي
چې تېرېږم په کوڅه ستا زړه ستومانه
هومره خوږ وي غږ د سترو سندرغاړو
ما ته ستا د کوڅې سپیو غپا ګرانه
څومره نرمې چې د سپینو شونډو زور وي
ستا د کلي ماشومانو تیګې کاڼه
عشق که څومره هم ظالم شي ظالم نه وي
مینه خدای وي ړنګه ځار شمه له خدای نه

په میخانه کې خاورې شوی اوربل څه ځورويې
شوی په رگ رگ په شرابو بدل څه ځورويې
په میخانه کې مې رسۍ د زړه ساقي واخسته
ای محتسبه لیونی یم عقل څه ځورويې
که اوس مې ووې چې جنت سره دې کار نلرم
وايې بېعقله یې بیا ته بېعقل څه ځورويې
لاړشه زما سره حساب ته د گناه مه کوه
برخې که شې نو نکړه بدل منفعل څه ځورويې
د جام خوني سترگوته زه ړنگ کله ټینگ نه شومه
زما بېچاره شهید زړگی له ازل څه ځورويې

زموږ د کلي ډم زموږ د کلي خان کړو کوم چا
خدایږو خوشحال یې که پښتو پښتونولي ته تېنګ شه
ځکه د ښار فاحشې ستر ستر دستارونه تړي
کوم نمازي به یې سجدو ربښتینولي ته تېنګ شه
د منافقو تراویح دي ډېر کلونه وشول
خدایږو نبیان که یې روژو او پیښنمي ته تېنګ شه
که دا ملا که دا زاهد که دا صوفي وي زموږ
په والله بالله که شیطان یې هم سیالي ته تېنګ شه
ړنګه عزت د بېعزتو په بازار خرخېږي
څوک به د دې بازار بایع او مشتري ته تېنګ شه

تاک که څومره هم اوږدېږي څنار نه شي
چې پیدا نه شي هوښیار نو هوښیار نه شي
تعقل په سن و کال په عمر نه دی
ډانګی هر څومره که زوړ شي ستار نه شي
هېڅ مکتب باندې ادب چا القا نکړو
بې ادبه با ادب په دستار نه شي
لکه رنګ د ګل ازل نه جانان ورکي
بیا بدل به په زحمت د ملیار نه شي
ړنګه وتله خلک طمعه هومره ساته
تره که څومره هم ظهیر شي خو پلار نه شي

دا د یو عرب نصیحت دی خپل زوی ته چې ما په شعر اړولی خو د یو روښانه انسان په توګه زه ورسره همغږی او هم فکره نه یم، ځکه جنسیت په تعقل او شخصیت کې ونډه نه لري.

که مې اورې یوه خبر له زړه نه صافه
بې له ښځې څه ژوندون وي څه یې لافه
خو له ښځې چې د ژوند وي څومره ګټې
دا ببری ښځې د سپي غوندې بیا غاپه
که د کله د واده فکر په سر شو
کړې به نه ته انانه بله منانه
حنانه او حداقه او براقه ته
یوه بله ښځه هغه چې شداقه
انانه ښځه هغه چې تل شاکي وي
منانه په تا احسان کړي چې ناځوانه

حنانه به تل د مړ مېړه صفت کړي
پوره نه به فرمایش شي د حداقه
براقه به تل سینګار پسې زغلېږي
شداقې ښځې د ژبې د خدای ساته
ړنګه ښځو باندې ډېر ګوره لړېږي
یو صفت د جنت ښکلې ښځه پاکه

موركې!

زړه غواړي مورې ستا ليدو ته كتل
اوښكو كې اوښكې ستا لېمو ته كتل
زړه غواړي مورې ربړدېدلی لاس دې
سوال ته اوږد شوی ژړېدو ته كتل
زړه غواړي مورې چې زه څمه درنه
ته راپسې شې ستا راتلو ته كتل
زه غواړي "خير دی بچی خير دی" د تا
زما "څه وركه شه" ويوو ته كتل
زړه غواړي ستا د مايوسۍ خبرې
زما د ويده وجدان كتو ته كتل
زړه غواړي ستا تنها كې پښې موركې
زما حامله غتو كولمو ته كتل

زړه غواړي ستا سر توری سر مورکې
بیا بې ناموسه ستا بچو ته کتل
مورکې ځار مورکې مړ نه شومه
هر چا دې سویو اسوېلو ته کتل
مورکې ما ړنګ کله ونه بخښې
تا سوال کوو ما دې لېچو ته کتل

شیخه څو چې د شرابو سره وران شوې
ډېر بېلارې شوې کمعقله شوې نادان شوې
چا په عقل د لیلا لمن نیولې
عقل خر که (کړه)، که د عشق په لار روان شوې
جام اوچت که د ساقي په نوم يې وڅښه
د منصور غوندې به وایې چې جانان شوې
چې جانان شوې ځان ته مه ګوره بیا هلته
اناالحق که هر ذره کې د خپل ځان شوې
ړنګه راشه راشه مه تښته له عشقه
که طالب د يس جام د لامکان شوې

سترو نه د سترو طمه ولره
تشه کټوۍ سپک خلک به څه لره

سپک سره په خپله سړی سپک ښکاري
خروالا یادېږي څوک چې خره لره

نن سبا په جیب پورې تړلې ده
سم سړی شوده شي چې څه نه لره

ډېر یاران ساتل که څه کمال ښکاري
ړنګ غوندې د یو وي غمۍ مه لره

غمۍ = غم یې

د عشق د پاتو امیدونه نه وي
د ماتو زړونو آوازونه نه وي
چې مې آواز تر تا ونه رسېدو
د ځینو ځینو قسمتونه نه وي
ته دې خوشاله وې چې هر چېر ته یې
زموږ ساه خېژي چې غمونه نه وي
آه بیا به هغه پخوانۍ نه شې ته
چې مې په سترګوکې نمونه نه وي
د رنګ ناکامې مینې هېره نه شې
نور لرم څه که پرهرونه نه وي

منکسر نور جوړوي د بوډۍ ټال
ګنې يو دی زېړو شينو تورو سپين
د انسان جوهر او ار دی الهي
انعکاس يې څوک فارسي کړو څوک پکتين
خاوره ونه ميوه ټول دي له يو اره
غوره نه دی څوک په خوند او څوک جبين
تشه مينه څوک بنده کړي څوک مولا
په جهان به پيدا نه شي ترې غټ دين
تفسير د رنګ د محمد د دين دا
مينه، عشق او محبت عين اليقين

يو تار د زلفو يې ازل بل په ابد تړلی
ځکه له يو تاره تر بله رسېدلی نه شم
هغه وزر چې د مجنون ؤ هغه دښتې غواړي
زه يې تش نور ته د بدرۍ مخ هم کتلی نه شم
چې پښتنه بله شيرينه نشوه گرم يمه زه
د نن فرهاد يم زنخدان په غره ختلی نه شم
د خال کعبې د ذاهدانو خونې ړنگې کړلې
که همدا خال وي نو سپېره جنت گټلی نه شم
وروزې، ليمه، سترگې، باڼه سره اننگي او شونډې
په ما جرگه دي محتسبه ستا منلی نه شم
معشوقه نقده ده ستا ړنگ ته او جنت په شرطو
زه تل ناکام دا بل قمار هم ستا وهلی نه شم

يوازې سترګې پښتنو کې پښتنې پاتې دي
هغه حجرې تشو لېمو کې پښتنې پاتې دي

یوازې هغه پښتنه سوی ګودر او کلی
سوې جنډې پاتې ایرو کې پښتنې پاتي دي

له هر لوېدلي دیوال چغه د ماتم پورته ده
بسمل تېپې د مړو خولو کې پښتنې پاتې دي

د پښتونوالې تعریفونه مو اغیار را کوي
پښتنې کړنې سرخازو کې پښتنې پاتې دي

هغه د ړنګ ورکه، یتیمه او بې وځله پښتو
د تاریخ ورکو هظیرو کې پښتنې پاتې دي

هر چانه په هر څه کې چې پاتې دي
نه اوري کاڼه دي خوشې ګاټې دي
دا د سترو سترو پښتنو زامن
څه چې لري هغه ستري لاپې دي
خدایږو په کې دین نه پښتونواله شته
پاتې بومیاوو ته تش غاپې دي
ستر تاریخ او سپک حال ته مو وګورئ
ولې ؟ نن په څه مو ملاوې ماتې دي
ویښ شئ ای د مرګ په خوب ویده خلکو!
هر چا جنګ کې ستاسې مړي پاتې دي
ړنګه لا به نور پسې ذلیل شې ته
لا خو د غلیم ارادې پاکې دي

نور دې په رانجو کې په وفا د سویو رنګ نشته
ستا کعبه مردوده ده طواف ته یې پتنګ نشته

لاړه شه منسوخه یې د مخ کتاب د نه لولم
ستا د کافر خال سره زما د مینې جنګ نشته

هر تار دې د زلفو سراطونه د وفا ول خو
ای بېوفا خدایه د عشق اوس یې هغه څنګ نشته

ډېرې جنازې به دې په اور د شونډو وسولې
ای هندو مزاجې نور د هېر کافر ملنګ نشته

زه دې په جفا باندې خپه نه یم خو هومره چې
ژاړمه زړګي ته ستا چې نور په کې ستا رنګ نشته

زما پښې د ترړو نه دي

زه د عقل لیونی یم

دا کیسې د ویو نه دي

تر السته پخوانی یم

وم د نوح سره بېړۍ کې

په کنعان کې ځولنی یم

د یونس سره اوبو کې

د احمد سره ثوری یم

له هوښیارو یم بېزاره

زه مجنون یم صحرانی یم

زه پتنګ یم زه یم شمعه

نامراده سبانی یم

زه کافر یم زه مومن یم

زه هر څه کې لومړنی یم

چې ړنګ یاحی و یا هو کړي

بل منصور یم بېټنی یم

ـ ښځه ـ

رنګ له ورایه که مهتاب وي
حورو سپینو کې حساب وي
لکه ګل وي ښایسته مخې
لکه خار یې خوي خراب وي
سپی ساتل ورځنې ښه دی
زرزري ښځه کلاب وي
واړه ارز د انسان خلق دی
پاتې سوری وي سراب وي
لکه بوټ چې ډېر اړین دی
خو چې تنګ وي ژوند عذاب وي
کوم چې خلق لري صورت نه
خواږه تریخ لکه شراب وي

که صورت سیرت وي دواړه
هم خرما وي هم ثواب وي
خدایه ړنګ ورځني ساته
که نبي د ستر کتاب وي

دا شعر مې د فکري جهالت په وخت کې لیکلی

چې شراب وي او شباب وي شيخه ته ولې سوزېږې؟
قسمتونه چا ليکلي ؟ ته په څه په دې سوزېږې؟

نه به زه کله زاهد شم نه به ته په ميو مست شې
څه چې ته ځکې په جنت کې، زه يې دلته که پوهېږې

د ازل ساقي له دره، بې له مىٔ غوښتل حرام دي
بې ميخوره ميخانه کې کوڅه ډب يې که اوسېږې

راشه راشه مسلمان شه د رندىٔ پياله کړه پورته
څه ډارن ډارن فکرونه، که پښتون يې څه يرېږې

په يو تريخ ځاځکي د ميو رنګ پلورلې دا دنيا ده
قلندر شې ليونى شې بيا په دې سودا پوهېږې

دا شعر مې د يوې اغلې"پرخې" د ښکلي انځور نه په الهام ليکلی

چې څوک نوی نوی ميو باندې راشي
بيرته ولوېږی له جام سره چې پاڅي
ته چې پرخه شوې په ګل باندې پرته وې
په دې بڼ کې ګلان ځکه داسې ناڅي
چې دې سرې شونډې په ګل باندې پيرزو کړې
د عاشق له زړه نه اور د حسرت څاڅي
د جنت قدر په حورو باندې ډېر دی
ګل له تا چې ستا اوربل سره په خوا څي

نيم صورت د رنګ ليدلی خدايه خير کې
داسې نه چې بيا په عشق د چا رسوا شي

ساقي هغه شراب را چې ما لمبه کې
د دنیا او عقبا غم له ما کوټه کې
چې له ځانه هم جهانه بېګانه شم
اناالحق مې د منصور د خولې نعره کې
چې د کفرو د ایمان له حساب ووځم
لکه لمر را ته روښانه ورځ او شپه کې
لا اله الا الله، الا الله نه کړم
په سینه کې د ساقي جوړه کعبه کې
کاینات چې واړه مانه په طواف شي
د "یس" د میو جام زما سینه کړې
ساقي مستو مستو حورو نه دې جار شم
ته زما شه، زاهدان یې دیوانه کې
ړنګه کله چې په میو باندې مست شي
لیکل مه کړه چې کاغذ به هم لمبه کې

څوک به له څه ځوک به په څه ډارېږي
ورځ د قیامت نه ډېر ښه ښه ډارېږي
خو زه په خدای که له هېڅ څه ډارېږم
زړه د مړ قام په بیا لیده ډارېږي
زه له پښتون بله ګېله نه لرم
له پښتونوالې پښتانه ډارېږي
خدایه دا څنګه خوب شو؟ څه پرې وشو؟
د غلامۍ له پېغور نه ډارېږي
رنګ چې د دوی له حجرو زړه شلولی
پښتون د پلار په پل په تله ډارېږي

پاڅه!

مه ډاریږه ای پښتونه اسرافیل شه
د خپل پت عزت دښمن ته عزرائیل شه
د دنیا په سر کوم قام نن آزاد نه دی
ته په څه یو پنجابي ته هم ذلیل شه
پاڅه پاڅه د خوشحال توره په لاس که
د خپلواکو قافلې سره رحیل شه
پاڅه پاڅه د دې مرگ له خوبه پاڅه
د دې عصر د ژوندو په قال و قیل شه
یا ته هغه ته لنگۍ ورکه لنگ واخله
یا په نره یې قاتل شه یا قتیل شه
که د وینه د افغان وي په رگو کې
ړنگه مړ شه خو آزاده، مه ذلیل شه

سترګې مې سپينې شوې اورونو کې نور
له دوزخو دې خدايه نه وېرېږم
هره شپبه هره ذره مې سوزي
په کومه ورځ دې خدايه نه ژړېږم
ګوندې افغان يمه ګناه مې داده
هر يو خنجر ته به ستا زه ودرېږم
له اوښکو چغو سترې شوی يمه
ليونۍ وريځ يمه بې څه ورېږم
زما له حورو او جنت توبه ده
که په دنيا دې شپبه وخندېږم
د ړنګ ويران وطن ودان که خدايه
خدايږو جنت پسې که وژړېږم

یو دا نه منمه شېخه، چې شرابو سره وران شم
دستار وتړم تسبیح کړم، د ریا په لار روان شم
ګوره څومره پاک سپېڅلي، دا ترخه ترخه شراب دي
چې یې وڅښم آیینه شم، سراسر واړه ایمان شم
محتسبه څومره ته چې، زما بد وایې کړې کرکه
که شراب رندانه وڅښې، دا زه بد به دې جانان شم
محتسبه راشه ګډ شه د دې میو په ثواب کې
ته به هم سراسر عشق شې، زه به تا ځنې قربان شم
راشه وګوره ساقي چې، د ایمان له خُم خانې نه
پیمانې جوړوي ډکې، چې ذره ذره قرآن شم
پټې سترګې پټ غوږونه، لا ترخو له عشق بېزار یې
خدای ساقي او جام یس دی، زه به څنګه پښېمان شم

عالم واړه نن نشه دی، د ساقي طواف خانه کې
زم (زه هم) پیالو سره ګډېږم، چې د روح د څښتن ځان شم

د پیالو نه پور ته کېږي، الا الله د خدای تر عرشه
د منصور د عشق آواز دی، ړنګ یم خوښ په دې تاوان شم

ملا تا نه به حساب د مونځ تسبو کړي
خو زما به د بېشمېره سرو پیالو کړي
ته زما په کار کې کار مه لره درومه
د هر چا حساب د هغه په اوږو کړي
زه به ووایم چې مست د تا په مې وم
لیوني به څه ځواب ستا د ګیلو کړي
ته دوزخ نه یې ډار شوی او توبې کړې
یو څه غم سړی بدل په شنو خالو کړي
قلندر دی چې دوزخ په لور یې بیایي
وروستۍ طمه د زړو میو د څښو کړي
چې یو ځل دې د الست په میو مست شول
د خلیل غوندې مستي په سرو لمبو کړي

هوښیارانو ته آذان باندې په یاد شې
رنګ دې جام د ترخو میو په سجدو کړي

د زړه غم په ورکېدو وو خو لا ډېر شو
چې د شونډو جام د ما باندې نسکور شو
که دوزخ کې د کوثر ساقي په لاس کې
دوزخي د عشق ته جام وو چې سور اور شو
واړه وینه شوه خپره شوه زما ځان کې
زه پردی شومه له ځانه د تا کور شو
هر یو ګوټ مې د وجود په اناالحق دی
یو آواز مې پاتې شوی جانان نور شو
ای ساقي چې څوک له زه او ته پا کېږي
څه مومن شو که کافر او که بل لور شو

په سماع شه ړنګه ځان سره تاوېږه
ساقي شمس دی په هر لورې باندې خور شو

دا شعر مې د حضرت مولانا رح د لاندیني شعر له خیرات او الهام لیکلی:

عشق آمد و شد چو خونم اندر رگ و پوست
تا کرد مرا تهی و پر کرد ز دوست

اجزای وجود من همه دوست گرفت
نامیست ز من بر من و باقی همه اوست

هره ذره که د هستۍ کې نه وې!
ته جلا، ستا هستي جلا جلا ده ؟
بیا ته مکان لرې او حد لرې ته
ته بیل او بېله خدایي دا ستا ده!
غږ شو انسانه ځان ته وپېژنه!
یو وزر عرش دی ستا بل منتها ده
نه، نه ته زه او نه زه ته شته په کې
ورک یو یو بل کې دا معما ده
ته زما روح یې ته له خاورو نه یې!
تشه شپېلۍ یې دا هوا زما ده
بیل یې له اره او هم بیل نه یې
راشه خپل ار ته چې زما خوا ده
ما ته د عقل په ښو را نهشې
مینه دل دل ده مینه رهنما ده
تر څو په مینه د ساقي نه شي ړنګ
سمندر وچه لویه کربلا ده

بیا مې د زړه په کنډو تېره نشوې
یوه شپه وې خو مې هېره نشوې

څوک به دې څنګه له زړه وباسي چې
په کوم ټوټه د زړه چاپېره نشوې

دومره دې زړه فکر نادان کړو زما
ورته ځندۍ شوې خو ته وېره نشوې

د هر یهود، هندو مومن مینه یې
هغه احد په شمېر کې ډېره نشوې

د رنګ جانان یو او "خلق" بل دی
څوک د ثاني او د چا پېره نشوې

ستا د یادونو سیلۍ، مړي ته ژوند ورکوي
ته چې را یاده شوې زه، له قبر پاڅېدمه
سجده مې تا ته وکړه خو کافر نشومه زه
کافر به هلته شم چې ستا له در پاڅېدمه
ستا مۍ حلال دي په ما ستا میخانه کعبه ده
مومن له جامه شومه چې سحر پاڅېدمه
ته لکه گل او برخه سره شوي په دې پوهېږم
چې بیگانۍ شې ته بیا له نظر پاڅېمدمه
چرته تا نه لټوم نږدې شارگ نه اوسې
ستا لټوو ته مگر په مکر پاڅېدمه

زه ړنگ جامونه شمېرم تسبیح ریا نه منم
چې د زاهد له لومې په هنر پاڅېدمه

يو چې د سترگې را په يادې نشي
ستا خاطرې مې ټولې هيرې کړلې

هغه کوڅو باندې نور نه گرځمه
چې جنازې د عشق مې تيرې کړلې

اوس مې زړگی او تسل وران دي سره
نور په پرهر مې لمبې پورې کړلې

خو بې پښتو اوښکې مې سترگو کې شي
سترگو چې ستا کوڅو ته لورې کړلې

ړنگه هيريږي نه د تللو مينه
برخو که څه هم نورې نورې کړلې

په سپينه خوله سره د زړګي براس دی
خيرې ګرېوان کې دې د زلفو لاس دی

ګوندې له سترګو دې لويدلی يمه
زړه مې ډکېږي دا د څه وسواس دی

سپو ته د در دې چې ښاغلی وايم
ناځوانې مينې ستا د مينې پاس دی

زړه مې چې چوي د تا د خال په کتو
د سپينې خولې خوا کې دې ناشناس دی

ګلان سپرلی ويني خزان وويني
د رنګ د مينې ګل خزان ته ناس دی

ناس = ناست

ای لیونۍ!

نه کېږي چې خال سره دې خال شمه
ستا د تورو زلفو جال کې جال شمه

سره د اننګو سره دې سور شمه
سپین جبین د وړانګو سره نور شمه
شونډو خوږو میو کې بې حال شمه

ته د شاهیني نظر په پنجو کې
تم زړګی مې مرګ لره په منډو کې
ستا اعجازي خوی لره کمال شمه

ساه دې شم رګونو کې دې واوسم
روح شمه په زړونو کې دې واوسم

نوې مانا جوړه د وصال شمه

مینې ته دې مینه زه هینداره کړم
پل ته دې لیمه خپاره په لاره کړم
وریځ شمه سپوږمۍ مخ ته دې شال شمه

پرخه شه شبگیر وهلی تانده که
څوک چې مسیحا وژلی تانده که
خاورې ړنگ یم تا سره به لال شمه
لال = لعل

له سترگونه مې ولوېدې د اوښکو په کاروان کې
ای عشقه پاتې راغلې د وختونو په گریوان کې

ارمانه خاورې خاورې شوې ځوانۍ سره مې سم
د زړه سره د عقل د جگړو په سره میدان کې

دا عمر څومره لنډ و له یو خال تر بله خاله
د شونډو له یو گوته تیر شو چاه زنخدان کې

لا ما یې زولنې د زلفونه نه وې ماتې کړې
لا پاتې مې دي شونډې د دوه سترگو په ارمان کې

ای ړنگه بختورو ته به مینه وررسبړي
ډېر خاورې شول په در او په کوڅه د خپل جانان کې

په دښنه کې او په مینه کې برباد
څه بېوځله د آدم دغه اولاد
بسمل شوی په باڼو او هم له غشو
نه له یاره نه اغیاره ځینې ښاد
هېڅ قرار يې په جنت په زمکه نه شو
نه د اور طاقت لري او نه د باد
له هېڅ چا يې ارمانونه پوره نه شول
په مسجد په میخانه کې نامراد
چې مجنون غوندې په دښتو پسې گرځي
مینه ورکه ده له کلیو او بلاد

مگر دا ذرې ذرې زما د ړنگ زړه
کومه ترکه مسیح خویه کړې آباد

پرخې ته!

پر اننگو د بيلتانه د تيرو لمر پرخه وي
شوگير وهلي گل پر مخ پرته سحر پرخه وي
د ليوني د مات مات جام په هر ذره کې ښکاري
آيينه رويه په هاله کې هم قمر پرخه وي
نرگس د غم زنگون ته سترگې ټيټې ځکه گوري
د سويو سويو اسويلو په زړه اثر پرخه وي
چې مينا تشه شي پيالې تشې شي هلته سترگې
د ساقي جام شي پيمانو ته دا هنر پرخه وي
منصوري مينه غواړي دا د موسی کلی نه دی
د طور لمبو کې د جانان سوی نظر پرخه وي
د رنگ غزل ته غزال سترگو نه رانجه ټولوي
چې د رنځور تخيل سترگو يې پرهر پرخه وي

دين وايو دين وايو ايمان وايو
د وخت شيطان ته مسلمان وايو
که څوک اوزي ته هم پټکی واغوندي
ورته ملا شيخ القرآن وايو
شيخه زما او ستا په دې ورانه ده
موږ مينه ناکو ته انسان وايو
قرآن نازل شو انسانانو لره
بې انسانيتو ته شيطان وايو
راشه تفسير په ميخانه کې وکه
"يس" ته مۍ "طه" ته خوان وايو
سجدې کوو خو جانان زړه کې ساتو
تور حجروالو ته نادان وايو
خپل لباسي ايمان ته اور بله و
ځان ته پتنگ د ستر سبحان وايو
ړنگه اوچت که جام د مينې په نوم
ساقي ته مونږه لامکان وايو

دریغا

د ویده باز نه وخت کارغه جوړوي
له مړ زمري ټپوس خواړه جوړوي

خطا د وخت نه ده رقیب چې زموږ
ځلانده ستورو نه سکاره جوړوي

بیا بیا چې سر وهي مرغه په قفس
الوت یې هیر دی نور ترې څه جوړوي

هغه چې خیل سره خپل نه الوځي
د ښکاري تور غشي ته سره جوړوي

ړنګه د هغه مړي لمونځ مه کوه
چې د شخصیت مړی یې کړه جوړوي

د لیوني خواله!

کله ماغزه مې لیوني شي او ربښتیا ووایي
شیخه ! ستا فکر او ستا لارې ته خطا ووایي
ډېر حقیقت په خلایق کې شته چې اور لړوي
جنت به خوړ وي څوک به تریخ د دې دنیا ووایي
که آدم ګرځېده جنت کې نو شیطان څه کول؟
یا غریب جوړ وو دې خطا ته څوک به دا ووایي
څه که آدم ګناه ګناه وه او دنیا ته راتلو
څوک به ګناه د ټول انسان او دا سزا ووایي
بلا مخلوق په ضعیف فکر چې خالق ورکړی
کافر شو، څوک به د ده چا ته ادعا ووایي
قرآن ازل کې لیکل شوی، چې فرعون کافر دی
په برخه تور فرعون به څنګه ښه وینا ووایي

منم چې راغلو ټول دنیا ته، نو دا شور په څه دی
په څه گناه انسان کړېږي، دا تر چا ووایي
څوک ډوډۍ نلري، څوک پلار او څوک وړه جونگړه
څوک به دې هومره لوی آفت کې د سبا ووایي
یو خوانه وایې چې "ضعیف دی انسان"، ما جوړ کړی
بیا وایې سوزم یې که کفر ناسزا ووایي
خدایه ! شیطان ته هم دا وس د سجدې تا ورنکړو
څوک به نو چا ته د دا هسې رنگ وبا وایي
خدایه موږ لوبه یو او ته په مونږه لوبې کوې
په دې شطرنج کې به څوک څه ځانته پاچا ووایي
انسانه واوره جام که پورته پاتې مه غړېږه
گرانې د هوش کیسې دي دا را ته مینا ووایي
خدایه ! دا نه وایم چې تا سره دعوا لرمه
خو داسې "ړنگ" ته لیونی زړه نن سبا ووایي

زاهده تاسره مې ورانه نه ده
خو د تا لاره په ما گرانه نه ده
ته د جنت لپاره سر ټکوې
ما ته جنت تشه پيمانه نه ده
د تا ايمان په کلمو تړلی
ما ته ايمان کفر ځولانه نه ده
ته له شيطان ډاريږې ځان پټوې
زما سينه خامه بتخانه نه ده
دلته د "زه" او "ته" مانا يوه ده
دلته جانان څوک، څوک جانانه نه ده
دلته حساب او راکړه ورکړه نشته
دلته څوک وران او څوک خزانه نه ده
دلته د حورو کيسې خوند نه لري
دلته بې مينې هيڅ افسانه نه ده

دلته خالق او د مخلوق خبرې
مينه ده مينه بله پاڼه نه ده
زاهده ړنګ درسره نه شو پخلا
چې دې جرګه په کوم ميخانه نه ده

ومره ومره ومره، ته پیدا یې دې مرگو لره
څو چې ته ویده یې سر د غوځ شه دې پردو لره
ومره ومره ومره، غلامي په ژوند کې نه راځي
ننگ دی یو پښتون ته، دغه ژوند د تا پلرو لره
ومره ومره ومره، چې پردی او خپل لیدی نه شي
خپل ته کافر وایي او کافر گڼې سجدو لره
ومره ومره ومره، چې د تا غوندې پښتون نه وي
وژني چې پښتون پنجاب ناولو ارادو لره
ومره ومره ومره ستا د ننگ تاریخ به پاتې شي
ټیټ به پاچا خان گوري جناح به وي شملو لره

ومره ومره ومره ړنگه ځان په کې حساب نه کې
کوم پښتون چې نه گڼي خپل ځان ایمان پښتو لره

دا ځنې خدايږو څه بلا اخستي

زمونږه دين د ځان دنيا اخستي

هلکه ! كنښنه د سركوزي زويه

گناه د چا كله بل چا اخستي

ځان پسې خښته حامله گرځوي

زما د كاسو سکړک هم تا اخستي

په نه خبره مې دوزخ ته لېږي

جنت گنجۍ واړه ملا اخستي

هلاک هلاک دې شي دا حورو پسې

د خوټو غم د خپل سبا اخستي

تور اوراغان او د كوترو جامې

تاندو فكرونو ترې وبا اخستي

بې خپلواكۍ دين څوک ساتلی نشي

غسل يې نشته استنجا اخستي

اوس د ملا نه لوی بلا جوړ شوی
د مال دولت کومې خندا اخستي
هو، عالمان بیل دي ملایان بیل دي
عالمان هم دوی په یغما اخستي
دا عاشقان د حورو څومره ډېر شول
ړنګه خدا هیر دی تول جما اخستي

جما = جماع

وچه چینه کې مات منگی هم ستا مین غوندې و
د څنار لاندې پروت بنگړی هم ستا مین غوندې و
چې د بیلتون سره دې څه زموږ په کلي وشول
خزان خزان شو دا سپرلی هم ستا مین غوندې و
غاټول په زړه کې داغ د تا د تورو سترگو ساتي
که مړ په دښتو کې شپونکی هم ستا مین غوندې و
اوس دلته شپه شي بیا د شپې پسې شپه بله راځي
گوندې چې زیړ لمر سبانی هم ستا مین غوندې و
په تا مین دلته څوک څوک نه دي پوهېږې به نه
د شمعې زړه کې تور لوگی هم ستا مین غوندې و

چې هومره ډېر دي عاشقان ستا ړنگ به څه ووایي
خو واوره یو بل لیونی هم ستا مین غوندې و

غلام پښتونه ! ته د دین مه وایه
بې خپلواکۍ بل ته آیین مه وایه
څو د مغل وارث پنجاب بندي یې
پښتونه ړوند شې فلسطین مه وایه
لا دې په غرو کې اوراغان اوسېږي
تېوسه ځان ته لا شاهین مه وایه
له بنگالي دې هم زده کړې نه ده
ځانته بچی د ستر پکتین مه وایه
ژبه دې مړه شوه تاریخونه مړه شول
ویښ شه گمان ته دې یقین مه وایه

د آزادۍ خپې که نکړې غورځنگ
څاڅکی دی، رنگ ته اباسین مه وایه

که مې کهول دی او رذیل دی را ته پیل دی
که پردی دی اسرافیل دی هم رذیل دی
د ښبتن هنداري سپینې وي سپېڅلې
دا په کومو آیینو کې خدای موندل دی
حقیقت مو خپلو ګټو پورې ښکاري
پاتې هر څه تش خبرې قال و قیل دی
څو اړیکو ته مړوند او مټ مات نکړو
د ناخوالو د هر دام مو دا دلیل دی
د دلدل وزرې نغواړي نه وحیه
یو قدم د نفس په سپیو ایښودل دی

ړنګه څه به وایي خدای هغه ملک ته
چې ویل یې انسان ستر دی او جمیل دی

پښتون به بیا پیدا شي بیا به ستر افغان پیدا شي
که په مسجد که مدرسه کې بیا انسان پیدا شي
جنت ملا وایي جوړ شوی مسلمان لره دی
افسوس انسان نن ځینې ځینې مسلمان پیدا شي
هغه تعبیر هغه تفسیر د دین چا کړی را ته
چې نه په عقل نه منطق نه په قرآن پیدا شي
دا ځنې ځنې هومره ځان په زړیرو ستر وګڼي
ګوندې وینښته نه فلسفه د دین ایمان پیدا شي
خدایه یو بل آدم پیدا کړه او حوا پیدا کړه
چې د قرآن وړ نوی فکر او زمان پیدا شي

مسلماني که په وژو د انسانیت خپرېږي
رنګ دې سبا کافر اوچت شي او حیوان پیدا شي

دلته په دې ښار کې کعبې ډېرې دي خو خدای نشته
ډېر دي چې طواف کوي خو یو په کې سړی نشته
هر چا ته چې گورمه صلیب لري او بت لري
غواړي سپینې حورې خو آدم په کې بچی نشته
ډېرې اوږدې ږیرې دلته ځان د خدای له ذات گڼي
ورک ساده انسان دی قرآن هغه پخوانی نشته
دا کوڅې کافرې دي که زه په کې کافر یمه
ټول په کې بدل ښکاري خو یو په کې پردی نشته
دلته زنځیرونو کې نفسونه انسانان تړي
دلته آزادی گناه د سر سړي پټکی نشته

حال مو د بیزو دی د آدم پسې خپل کهول تړو
ړنگه سپینو سترگو کې دې کسی بېگانی نشته

يو فلسفي فکر او بحث مې په مثنوي راغونډ کړی، هر څوک به یې د خپل فکري ژورې تر کچې درک کړي:

سترګې تر سترګو وي لیدل بدل وي
د چا د خره پښه، عرش د چا مزل وي
غنم چې ټول دا شر او شور له ده دی
چا ته کوثر چا ته سور اور له ده دی
چیرته یو رند یو لیونی ګرځېدو
موټی غنم ورسره ولوېدو
پیپل هغه غنم یوه یوه دانه
د بیل فکرونو په ښارو او بانډه
الله یې وپیپو عیسی او بودا
هو یو بشر خو بیلا بیل یې مولا
هر څوک د خپل خدای په سجده پرېوتل
نور خدایان یې په لمبو سوزول

غنم هغه ول پییل شوي بیل ول
په بیل فکرونو لیدل شوي بیل ول
گنې غنم هغه چې لوږه مړه کي
که کوم خباز ورنه ډوډۍ پخه کي
که چا هغه امیل شلولی ولو
اصلي معشوق په يې لیدلی ولو
سترگې پیدا شي تش په مینه باندې
مومن کافر بیل نه شي وینه باندې
ڼنگه هر بند شلوو ته مینه غواړي
سترگې يې وشي څوک چې مینه پالي

مړو ته وژاړم که ستا په پرهرو وطنه
کلی دې واړه ډک د مړو هدیرو وطنه
په وینو وینو لمبېــــــــدلی جنازو وطنه

په هر کاله کې غم دی غم دی هره سترګه نم ده
هره مور کونډه ده هر خور ناسته د ورور په غم ده
د آه و چغو د کوکار د اسویلو وطنه

د پلار د مړي که د خور یا ورور لیدو باندې شو
یو مو خبنښ نه وي چې د بل زنې تړو باندې شو
زما د سرو سترګو د بې کسو بې اسرو وطنه

په اوړني کې ماشوم ژاړي مور ته مور يې مړه ده
په یخ په لوږه په کوڅو کې چیرته خور يې مړه ده
ای د یتیمو د یسیرو بې پلرو وطنه

پلاره بیا راشه نه جامې بیا نه ډوډۍ غواړمه
نه مې شلېدلي خپلۍ جوړې نه والۍ غواړمه
ای د یو پلار لرلو مور د ارمانو وطنه

گوندې ای خدایه ته مو نه اورې او نه مو وینې
له آسمانونو تا ته نه ښکاري زموږ دا وینې
سوزه په اور کې د نړۍ د دوزخو وطنه

د خدای په نوم وطنه خرڅ شوې او لمبې لمبې شوې
لیلام لیلام شوې د سیاسي دلال د پښې پښې شوې
رنگ یې په خپله شرمولی په شرمو وطنه

د مړو سر ته ناست یو ژاړو که دوی بیا ژوندي شي
پرېږدي لمن د پردو بېرته د خپل قام سړي شي
بلا نومونه غټ ابدال دي یوسفزي او ختټک
چې د پښتو خبره راشي پښتانه پردي شي
ژبه يې هېره ده تاریخ خپل په اردو زده کوي
چې له الف نه پورته زده کړي پکتیاني فارسي شي
جرګې مو لاړې د جرګو سړي مو مړه کړه خلکو
ژبه مو کفر شوه وژل مو د جنت کلي شي
مشران هغه چې سر په لاس کې خپل ملت وساتي
نه هغه کس چې پنجابي ته په جي جي او جي شي
زما د کفر فتوا ورکړه چې مومن شو له ما
زما جلاد د سومنات له مدرسي قاضي شي

ړنګه ځندۍ به شي غلام له خوبه مه پاڅوه
هر آزاد فکر ته کاڼه ړانده ګونګي مفتي شي

د دې ړوند ولس ای خدایه.......(وړوند)

خپلواکۍ سترګې بینا کړې

د افغان په نوم یې لږ څه

تیت سرونه هم جلا کړې

چې به زغرده پښتانه شي

یو افغان ته یې ګویا کړې

د دیورند د شرم کرښه

ورکه ورکه له دنیا کړې

تفکر مو خوشال خان او

هر قائد مو خان پاچا کړې

د افغان په ننګ مو یو یا

دا غلام پښتون تبا کړې.........(تباه)

نور که نه منې د ړنګ څه

مستجاب یې دا دعا کړې

چې دلته سپي يو نو جنت کې به انسان څنګه شو
نه، تا انسان کړو خو ای خدايه چې شيطان څنګه شو
موږ د بيزو له نسله نه يو د آدم بچي يو
د وخت هنداره کې چې ګورو نو حيوان څنګه شو
ما ته ملا وايي مرۍ د خپل د ورور غوڅه که
داسې وارث د انبياد پسې روان څنګه شو
خدايه د تا پوهه يې دين او په شيطان ويشلې
کفر آسمان ته پورته موږ د سنګ دوران څنګه شو
ته وايې ولوله خو دا را ته مکتب سوزوي
جاهل جاهل ابن جاهل يو مسلمان څنګه شو
غليم وطن وايي لومړی دی بيا د دين خبره
موږ د چړيانو د دې ورور سره اخوان څنګه شو

ړنګه سياسي شو يرغمل شو دين چړيانو سره
ايمان لرو خو چې دا هسې مسلمان څنګه شو

په پېښور وايي افغان ته پښتون

غدار يادېږي پاکستان ته پښتون

هو، هېڅ پښتون پاکستان نه شي منی

ژمن وي تش ستر افغانستان ته پښتون

د غلامۍ له کړۍ سترې سترې

وايي د خان په پل روان ته پښتون........(پاچا خان بابا)

بگتي د ماتو زولنو آواز دی .... (اکبر خان بگتي)

غدار ويی نشي جانان ته پښتون

چې د خوشال اذان ته کفر وايي

وايي غدار داسې انسان ته پښتون

ړنگه لمبې د آزادۍ بله وه

غواړه دې دين داسې قرآن ته پښتون

ځومره خوشبخته دي هغوی چې ستا په لار پراته دي
لکه سوالګر شړلي تا خو انتظار پراته دي
د تا لوظونو ته یوسف تعبیر کولی نه شي
د ګل لیدو ته د شبنم غونډې په خار پراته دي
کسوف د هجر په آسمان کې د وصال تم شوی
کلونه دې شپه کې په تمه د سهار پراته دي
هغه ښنار خزان خزان شو هغه سیند نشته دی
ړندې شوې سترګې چې راتلو ته د ریبار پراته دي
د عاشقانو ځواني خاورې شوې ایرې پاتې شوې
هلته چې نښې دې د پل په زړه قطار پراته دي

د ړنګ وفا درته غاټول په هدیرو جوړوي
که دې ګذر شو نیمه خوا یې په مزار پراته دي

خبر زما د پښتنو د يو کېدلو نه ده
د لر او بر تر منځ ديوال د ماتولو نه ده
خبره دا ده چې خبر مو له خبر اوښتې
پښتو مې مړه ده، څه که تا ته د منلو نه ده
په نسب نه ده گنې زه هم د ابدال بچی یم
پښتو، پښتو غواړي د شعر د ويلو نه ده
نه ما کابل کې توره کړې د افغان په صفت
د پېښوري پښتون خبر هم د کولو نه ده
که پښتانه شو نو دا کرخې مرخې څه دي راته
دا کيسه ورانه ده همدلته د زغملو نه ده

زه د خوشال ارمان په زړه د اتفاق نه ساتم
کوم دی پښتون ؟ ړنگه دا لار نور د کتلو نه ده

چا پسې روان شو څوک په سمه دی ؟
چا سره مسکی شو څوک بېغمه دی ؟
څوک د ځان په غم دی څوک د چا په غم
دلته ګریوان نشته چې بې نمه دی
څوک د چا د رنګ، ژبې، ایمان سره
هیڅ باندې جوړ نه دی او دښمنه دی
چا ته د چا ظلم او تیری وژاړم
خدایږو زړه د هیڅ چا نه په طمه دی
هغه ته ایمان تېروم کفر شوم
خر خو د انسان په صورت جمعه دی
خون د رنګ وړیا دی که یې مړ کې څوک
خدایږو زړه مې تنګ له دې وطنه دی
ښکاري ساقي ستا په پیمـانه کې خدای
څوک وایي چې نشته میخانه کې خدای

يا حـــى و يا هـــــــو وايي بادې دلته
جام د "طه" اور د بتـــــخانه کې خدای

خونــد د عشق هوښيارو که د مۍ ولید
گـــوري به هر در هر آستانه کې خدای

عقل بانــــــدې سور دي ليوني د عشق
شور د ليـــــــونو په ځولانه کې خدای

بې له ميو ړوند شم په مۍ وينمـــــــــه
زه هره ذره هره دانه کې خـــــــــدای

چيرته جنت چيرته د ساقي لمــــــــن
هلته حور په دغه ويرانه کې خـــــدای

رنگ شه ړنگه مســــــــتو ليونو په رنگ
نښکاري په پاتې افسانه کـــــــې خدای

د لیوني خدای!

وړی مې عشق فکر بېشعور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

قیس ته دی په مینه کې مجنون صفت
خاورې پرتې لارو کې زبون صفت
وسوو مې عزت د مینې طور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

عشق کې "زه" ویل "زما" ویل کفر
هجر کې ګیله سر ټکول کفر
زه د اسماعیل په وینو سور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

ستا رضا ده، ما ته کتل نشته دی
یَو یُو او په منځ کې مو بل نشته دی
نور یې ستا له نوره زه هم نور شومه
نن چې لیونې باندې مشهور شومه

ګل دې له رخساره رویباري کوي
حسن دې هندارو کې یاري کوي
تېر دې له جنته او له حور شومه
نن چې لیونې باندې مشهور شومه

اور کې سوزېدل نه دي ګران مینه کې
دار ته هم ختل نه دي ګران مینه کې
پوه شوم هلته کله چې منصور شومه
نن چې لیونې باندې مشهور شومه

موږ ته جام حلال دا ستا له ميو دی
ذكر كې كمال دا ستا له ميو دی
ړنګ وم واړه ته شوم چې مخمور شومه
نن چې ليوني باندې مشهور شومه

-سترگې-

سترګو کې چې سترګې راته جوړې کې
پورې کې لمبې مې په زړه پـــــورې کې
سترګو کې مسکۍ شي زه پوهېږمـــــــــه
زه چې هم مسکی شم کیسې نورې کې
زه دې تش د سترګو طاقت نه لــــــــرم
ته ورته د زلفو جوړې ســـــــــورې کې
ستا د ځورولو ادا ښـــــــــــــــکلې ده
مړ شمه چې سترګې خپــلې تورې کې
ستا سترګې فتنه لرې کافـــــــرې دي
بت شم چې زما په خوا يې لــورې کې

دين دنيا او هر څه د ړنګ تا نه ځــــــــار
رنځ د عشق ته سترګې که ټکورې کې

چې ستا زلفو د یادونو آسمان جوړ کړو
ستا تصویر ته مې د اوښکو باران جوړ کړو
سمندر د خاطرو دې په څپو شو
نیم بسمله اسویلو چې طوفان جوړ کړو
زړه مې ستا په هېرولو راضي نه شو
که هر څو د وفا لارې تاوان جوړ کړو
دې پښتون مجنون ته مرګ ښه دی مېړو کې
بېوفا که پښتنې نه دوران جوړ کړو
سلیم خوله چوپه ساتي چې رسوا نشي
خو مین غوندې کوم تللي جانان جوړ کړو

ستا د زلفو خوی د ړنګ له رویه نه ځي
که هر څو یې دا شلېدلی ګرېوان جوړ کړو

عبدالرؤف قتیل بابا ته ډالۍ:

ابدي شي چې د عشق په رنګ انځور شي
مړاوې نه شي که "قتیل" له وخت رنځور شي

د خوشحال پرهر تازه شي چې يې وينم
د بې قدره کهول "قتیل" په وينو سور شي

پښتانو نه مشران هېر وي چې ژوندي وي
پس له مرګه بيا بابا د سترګو نور شي

ړنګه چانه ګيله مکړه مړ پښتون دی
د دې وخت پښتون زلمي نه نره لور شي

نه بنده وم نه مولا وم په عدم کې اوسیدم
ځکه زه چې تا پیداکړم په خپل حال وژړیدم

نه وفا وه په دنیاکې اشنایي وه نه بقا
په هرلاره هر محفل چې ده دنیا وګرځیدم

څوك له ځانه څوك جانه څوك آسمانه ژړیدل
ټول صحیح ول ټول غلط ول که زه هیڅ نه پوهیدم

ځنوماباندې خندل او ځنو ځان سره خندل
زه له دواړو بې پرواوم خو په دواړو ځوریدم

دلاله له داغدارزړه نه زه رنګ اوښکې څڅیدم
چې پیدا دصنم غم کړم خوصنم ونه لیدم

چيرته به وشړې مادلته چې بل در نشته
ځه به دې وران کړم بې ګناه مې بل هنر نشته

که تشه ومه زه مينا دميو ته پوهيږې
ډارن زاهد سره دې دومره لوی ځګر نشته

وايه زاهد ته چې سجدې له شيطان ډيرې نه شې
راشه منصور شه د ساقي پروا دسرنشته

نادانه مکړه دسروشونډو له جامونو توبې
ګوندې شراب جنت کې نشته او دلبر نشته

که"رنګ"په ميو ځې دوزخ ته چپ به پاتې نه شي
چې چا پيدا کی تاك هغه نه مو خبر نشته

گوره رخسار چې په بنګړو او په مړوند پټوې
ظالمه یاره ته زما نه زما ژوند پټوې

په یوه مړه سترګه په نیمه خوله خندا مه کوه!
پرهر پرهر یمه زړګی مې په بند بند پټوې

د سرو بنګړو سره دې سپینې لېچې مه جنګوه
په دې آذان مې د ایمان د زړه پیوند پټوې

تا له به ډېرې اداګانې او نازونه درځي
د دین دنیا متاع د زلفو په کمند پټوې

ما که کافر کړې زه خو ړنګ یمه پروا نلري
په سرکو شونډو د زاهد د ایمان خوند پټوې

ساقي ته يې باده مينه زه ميخور يم
له ازله په سماع ځکه په شور يم
ګرېوان خيرې له الستـه تا شړلی
تا جوړ کړی يمه تا لره پېغور يم
تا ويل چې هومره لا ليونی نه يې
زه چې څومره ليونی ومه لا نور يم
هر يو شي لره سجده کړمه چې ته يې
زه په دې ادا اوس تا لره مخ تور يم
ما کعبې کې يې ليدلی بتخانه کې
ما ته مه وايه په دې نه هغه لور يم
ستا آواز د جرس اورمه لمبه شوم
خنګه وايې چې په در دبل کوم کور يم

ګوندې نه غواړې چې «رنګ» ودان شي کله
د الست لمبه ابد پورې به اور يم

د الا الله زور مې په شپو لیدلی
عرش مې په خارو په لوېدو لیدلی
ځکه گرځېږم قلندر په شانتې
د زاهد ډار مې په تسبو لیدلی
ما د دوزخ له اوره مه ډاروه
اور مې د شونډو د سکرو لیدلی
د حورو طمعو ایمان نه منمه
جنت مې سترگو پښتنو لیدلی
سر مې ټیټېږي نه محراب کې دچا
تندي مې هسک غر د پښتو لیدلی
ای پښتنې ساقي بل جام راکه
دوزخ جنت څه لیونو لیدلی

رنگه پښتو سره اسلام مزه کا
چا گل له بوی په بېلېدو لیدلی

ستړی شم ستومانه شم رنځور شمه
خیال چې دې د مړو سترګو کې ګیر شمه
ښکارم په هنداره کې وروستۍ سلګۍ
زلفې چې د پرانیځې زهیر شمه
بیا چې نازوې زلفې په ګوتو ته
زه د اسویلو په دام اسیر شمه
یا ګوندې خالونه ږدې په زنه ته
وسوزم سکاره شمه په ویر شمه
ما ته ښکاري سترګو ته لکۍ کوې
خاورې د رانجو چې د تقدیر شمه
پریوځي ځوک بسمل د عزرائیل مخ ته
تللی یاره خیال ته دې ودیر شمه
ړنګ شم نامراده شم شهید شمه
خیاله چې د ښکار په خوني تیر شمه

اوښکه د گلاب يې که غرڅه نظر
طعم د شراب يې که د زړه پرهر
هم ساقي هم مۍ يې هم مينا يې ته
هوش يې بې هوشي که جام د شنه کوثر
هر چا ته هر رنګ ښکارې عجه يې
خدای يې هم مخلوق يې زر د نور هنر
عکس يې د هندارې که هنداره يې
حق يې که مجاز عاشقان څه خبر
زړه يې د زړه کور يې او په زړه کې يې
مينې مينې مينې ته شې در بدر

ړنګه چير ته عشق ته سلام ونه کې (ونه کړې)
راشي په زارو نه ځي د زړه له در

لبناني زاهد او سپی

چیرته لرې په یو غره کې یو سالک و
شپه او ورځ په عبادت د لوی مالک و
استغفار او ډېر اذکار د ده عادت وو
هره ورځ به یې روژه او عبادت وو
د غره سر ته له آسمان ډوډۍ ورتلله
څه په شپه او څه په ورځ هغه خوړله
خو یوه ورځې ډوډۍ را نغله او شپه شوه
ډېر زاهد سترگې په لار وو شپه پخه شوه
وږی ډېر شو نور طاقت ورځنې لاړو
بل څه نه ول هغه غره کې او په شاړو
عبادت یې هلته پاتې شو حیران شو
د ډوډې لپاره کلي ته روان شو

اوسپډلونصراني يوغريب هلته
د زاهد گوندې مړی شي نصيب هلته
در يې وواهه او غږ يې کړو صاحبه
بې اثرې يم وږی تږی مخاطبه
نصرانی چې زوړ سړی او يو يې سپی وو
غږ يې واورېدو چې گوندې کوم سړی وو
ويل يې دا دوه ډوډۍ تا نه زما ځار شه
نور څه نلرم او نه مې کارو بار شته
ويل يې دا مې بس دی نه غواړمه بل څه
بې له دې نه تا ته نه لرم ويل څه
چې زاهد ډوډۍ ترلاسه کړه وتلو
سپي غپار کړل گوندې هغه يې خوړلو
سړی وډار شو يوه ډوډۍ يې ورکړه
خو سپي بيا هم په غپارو چغه سر کړه

بیچاره زاهد له بلې هم ورتېر شو
خو د هغه سپي لا قهر پسې ډېر شو
زاهد ووې ځومره ته يې بې حيا سپی
داسې نه دی ما ليدلی بل د چا سپی
دوه ډوډۍ وې او مادواړه بېر ته در کړې
ته لاهم په ما غيپېږې او شور سر کړې
د الله له قدرتونو سپی گويا شو
د هغه سره په نطق شو لگيا شو
ويل يې زه بېحيا نه يم بې حيا ته
ته زاهد يې خو له ما يې ډېر خطا ته
زه په کور د نصراني کې يم لوی شوی
هم په لوږه هم په تږه يم پوی شوی
زه د ده نصراني کور ساتم پسونه
خو مې خېتې ته ځارم نه نور کورونه

که هډوکی کله راکړي پرې کړم شکر
او که وږی مې ساتي نو وکړم صبر
خو یې هیڅ کله درګاه او کور پرېدم نه
د پردو درشل ته کله هم ورځم نه
چې په تا شوه یوه شپه بنده روزي ستا
لاړه هرڅه عبادت او بندګي ستا
لاس د اوږد شو یو کافر او ریا کار ته
ستا همدا وه عقیده پرورد ګار ته ؟
اوس دا وایه بې حیا ته یې که زه یم
زه یم سپی خو لکه تا بې حیا نه یم
چې زاهد دا واړه واورېدل له سپي نه
مرګ یې رزق شو سترګې پټې زندګي نه
وو، څه کم ول د زاهد په واړه کړو کې ؟
چې اثر یې ځکه نه وو به سجدو کې

چې ښښتن د چا سجدو ته محتاج نه دی
سر په خاورو لګول یې علاج نه دی
هر چې خدای سره دعوا د محبت کړي
هغه خدای یې امتحان په خپل غربت کړي
د زاهد هم په خپل زړه کې دا دعوا وه
چې د خدای سره یې مینه بې همتا وه
او ګڼل به یې چې ما غونډې څوک نشته
ګونډې ما کې د خوبانو واړه ښه شته
ژوند او خوند نه د خالق لپاره تېر دی
په اذکارو شپه او ورځ ورته چاپېر دی
خو الله ته د احسان بدل احسان دی
بې مطلبه محبت خوښ د سبحان دی
عبادت چې څوک د حورو په مقصد کړي
سوداګر دي عبادت نه خوشې بد کړي

د خالق لپاره ښايي سجدې ځکه
چې پيدا دي دا آسمان ورځنې زمکه
د معشوق حسن کې واړه لوی ښتن دی
په ظاهره که یوسف دی رب باطن دی
چې پروا نه د دوزخ او نه جنت کړي
لوی ښتن د هغه کس سره الفت کړي
که دا واړه خلک د خدای ځنې منکر شي
او په بدو ردو سر ملحد کافر شي
هيڅ به کم د لوی ښتن له جلال نه شي
عبادت د انسانانو کمال نه شي
څو چې خدای یې هدایت او په لار نکړي
که د نوح زوی شي ایمان ته به لار نکړي
دا چې څوک څه او څوک څه باندې لګیا وي
دا ښتن دی چې د ټولو رهنما وي
نه غرور لري ګناه او نه هم ذکر
دا اسرار د الهی دي وکړه فکر

-د سپي زوی-

له ژونده سترې يو سپي

له نورو ژوو په تنګ

بل سپی ته داسې ووې

دا څوک دي تل چې کړي جنګ

چارې يې موږ غوندې دي

يو يې بدل دی څه رنګ

د سپيو مشر ووې

ای شله شټ، په خپه لنګ

چپ شه ستا خولې ماته شه

ای کوڅه ډبه بدرنګ

د خدای اشرف مخلوق دي

له ژوند راغلی يې تنګ

دوی ته جنت جوړ شوی

د سپينو حورو پالنګ

دوی ته قرآن راغلی
دوی ستایل شوي هررنگ
په کوم مجال غرېږي
ژوندی د دوی په قلنگ
شه حلالي د سپي زوی
د دوی د درشه ملنگ
خو سپي بیا سپکه وکړه
په ځای کې ودرېدو دنگ
ویل یې جنت ته دا ځي ؟
زه یې له خیاله په څنگ!
تله به ماته کړمه
له ظلم ډېر یم په تنگ
زه هم جنت ته ځمه
د سپینو حورو ترڅنگ
یا دې انسان انسان کي
یا دې جنت کړي خپل رنگ

ما وې په زړښت کې به بدل شمه
خلاص به له باڼو شونډو اوربل شمه
نه، لا چې کوم ښکلې په لار وینمه
غواړم چې خالونو ته یې غل شمه
لار ونیسم زه ورته د سپینې خولې
ژرنده د غاښونو کې یې دل شمه
جام په ربړده لاس د شونډه نه ښایي
زه په سپینه ږیره په کې حل شمه
غږ چې د پازیب د ښکلو پورته شي
سر له سجدې پورته په کتل شمه

ړنګ ته دعا ښکاري بد ویل د دوی
خوږ شم چې د ښکلې خولې کنځل شمه

د دنیا په ټولوو کې خو ناکــــــــــــام شو
آخرت چې رانه هېر دی خدای د خیر کي
میراثي مسلمانان یو نور څه نشته
له اسلام مو کفر ډېر دی خدای د خیر کي
دعواگیر یو چې غیرت مو تاتره ده
په محرم مو فلان تیر دی خدای د خیر کي
لا تر څو به په تاریخ او تېرو ویاړو
نن چې سپک له ټولو زېر دی خدای د خیر کي
خدایه چاته کلمه کړم دلته تېره
د مذهب تلقین گنډېر دی خدای د خیر کي

ړنگ ته ببر ته هغه تللی ایمان ورکه
د ملا له دینه سېر دی خدای د خیر کي

دا کیسه ستر بلخي مولانا رح د قلم شهکار دی چې په خپل بې سیاله هنر یې موزون کړې او ما د بلخي مولانا رح د مینې له امله په خپل ناتوانه قلم په لنډ ډول لیکلې

موسی (ع) او شپون

د یوه شپون شوې د موسی تر غوږ اپلتې
چې ای خدایه ای څښتن زما د ختې
چېرته ته یې وږی تږی په کوم لاره
له تا ځار شه زما مېګې هزار واره
چېرته ته یې چې د زه خدمتګزار شم
د تناکو او زخمي پخو نه د جار شم
که له بخته دې جونګړه کې میلمه کړم
په خپل لاس به د پرېشان وېښته شانه کړم

د باڼو په تار به وگنډم جامې ستا
په لېمو به خپل کړم پاکې البسې ستا
ستا د ناستې ځای به پاک کړمه په لاس زه
او هر رنگ به د خدمت کړم په اخلاص ښه
دا چې ډېرې شوې اپلتې موسی ووې
ای پلانکیه ! دا د چا ته او د څه وې
وې یې چا ته چې یې زه یم پیدا کړی
لاندې مځکه او په سر یې سما کړی
موسی ووې، ای بدبخته ! په څه سر شوې
له دې وړاندې چې مومن شې ته کافر شوې
دین دنیا دې په دې کفر تا تباه کړه
خوله دې بنده که، څه ستره دې گناه کړه (که = کړه)
که مرداره خوله د بنده نکړې ژر ته
دا عالم به کړې نابوده سراسر ته

وای موسی ! دا زما خوله د کړله بنده
پښېمانه شومه زه له دې خپل ژونده
په فریاد او واویلاوو باندې سر شو
د مېرو په لور روان زېرو زبر شو
د الله له لور موسی ته وحې راغله
چې بنده دې زما بېل کړلو له مانه
رسالت د یو کول دي ! یو کول دي !
نه بنده له خپله خدایه بیول دي
د هغه وینا له هغې خوله صفت دی
همهغه وینا و تا لره شقت دی
د هغه له خولې نه شهد دي مرجان دي
خو د تا له خولې نه زهر دي عصان دي
له پاکۍ او نا پاکۍ یم مبرا زه
له سستۍ او چالاکۍ یم مبرا زه

نه مې خلق کړل دا مخلوق چې وکړم گټه
مگر دا چې پرې احسان کړم، ورکړم گټه
په ظاهر او ژبه نه یمه د چا زه
خو باطن وینم او حال د مدعا زه
د شهید وینې دي غوره له اوبو نه
دې خطا کې دی ثواب ډېرو ذکرو نه
لعل مُهر د اثبات نه بې نیاز دی
کله عشق ته سمندر د غم، گداز دی
ډېر رازونه یې موسی وته عیان کړل
څه یې وښودل او څه ورته بیان کړل
و موسی ته چې تمام د رب بیان شو
د شپونکي پسې روان په بیابان شو
له ډېر وخت وروسته یې وموندلو هغه
وې یې زېری را ته راکه راغله وحیه
چې هر څه د زړگی غواړي هغه وایه
لیونو د عشق ته کله آداب ښایه

د اوښ ګیله:

دا ګیله د یوه اوښ وه له انسانه
چې روان و په سفر له دې جهانه
لکه جام یې سترګې سرې وي غړېدلې
په بسمل ځان یې شپونکي ته ورکتلې
د شپونکي له زړه نه هم الله خبر و
د هجران له غمه سوی زړه ځګر و
په تندي یې ښکلولو او ژړل یې
سر یې کېښودو په غېږ ورته کتل یې
چې تېر عمر یې د اوښ سره په یاد شو
لکه ښځو بیا په کوکو او فریاد شو
دا منم چې ډېر ته ماسره موړ نه وې
نه د نه ول که صورت باندې جوړ نه وې
مزلونه مې په دښتو په تا کړي
انبارونه د مالو مې په تا وړي

ښه خواږه د تا اغزي ول زما ځانه
تا به بره راته نه کتل ای ګرانه
د زړه سره ډېر مې کړی په تا ظلم
راته وبخښه په سختو کې که نه وم
د قدرت له کرشمونه اوښ ګویا شو
په بسمل ځان په ویو باندې لګیا شو
ای شپونکیه لوړه تنده در بخښمه
په میرو کې هغه منډه در بخښمه
دا بخښم چې به مالونه په ما ډېر ول
ته به موړ وې زموږ نسونه له تا هېر ول
یوه نه وه له ما ډېرې ګټې ستا وې
زما غوښې زما وینه هم وریا وې
دا مې هر څه در بخښلي دي له زړه نه
تېر به نه شمه زه تا ته له یو څه نه

دا گیله مې ده ساتلې له ډېر وخته
دا له تا وه نه زما له کم بخت بخته
چې به کله قافلې شولې تیارې
را په مخ به وې دښتو لویې لارې
زما رسی به دې د خر په لاس کې ورکړه
موږ به شاته قافله به مو خرو سر کړه
دا حدیث دی چې آخر ته زمان راشي
د کمظرفو بدعملو دوران راشي

ناپوهان د قام او کلي رهبران شي
پوهان ټیټې سترګې شا وته روان شي

ادبي بې ادبي مې کړې د ستر مفکر، شاعر او ليکوال ښاغلي الفت صاحب لانديني نثر مې د (غوره نثرونه) کتاب څخه په خپل رنګ شعري توان په نظم بدل کړی، هيله ده ويې منئ او ماتې ګوډې راوبخښئ.

يو ماشوم ته پلار يې ووې چې خدمت کړه
انسان هلته چې انسان سره الفت کړه
ګنې هسې دا وګړي په هزار دي
خدمتګار په کې يو څو ګوندې په شمار دی
د دادا په ژبه پوه نه شو ما شوم وو
وې مثال د خدمتګار ووايه کوم وو
په وړه ژبه يې هم دادا ګويا شو
د ملت د خدمتګارو په ثنا شو
د ړاندو لاسونه ونيوسي بوميا شي
ړوند په څه پېژني دا چې لار له چا شي

په درانه خوب کې ویده وي منګري ته
څوک یې مړ کي ویده وېښ شي سحري ته
د ناروغ درمل کوي چې مسافر وي
که هر څوک وي مسلمان او یا کافر وي
په سهار که هغه مړ شي پوه به نشي
چې غمخوارو باندې پوه کله دا مړه شي
قافلو ته لارې جوړې کړي په دښتو
په ځان تېرې کړي ناخوالې د بدبختو
ملتونه په رڼو سترګو ړانده وي
که یې هېر د خدمتګارو واړه کړه وي
کوم ملت ته چې بادار خدمتګار یو شي
د تاریخ له بڼ بوساړو غوندې لو شي

ړنګه کار د بومیاوو صرف خدمت وي
خدمتګار د انبیاوو په صفت وي

نن شپه د تیره شي، سحر د نه شي
شمعه د وسوزي خو لمر د نه شي
ساقي د ټولې پيالې خلاصې کړي خو
زموږ په لوېدو باندې اوتر د نه شي
چې موږ خمار وو په سر هوش نه لرو
ښه، چې يوسف مخې نظر د نه شي
موږ به له تشو پيالو هوش اخلو بيا
خدای مه کړه دا هسې لوی شر د نه شي
موږ د ساقي له ميخانې نه ځار شه
مسجد د بند وي هېڅ اختر د نه شي
ساقي ستا جام له کوثرونو خوږ دی
ستا ليوني له هوش خبر د نه شی
ړنگه ته دعا وکړئ چې نه شي ودان
د ليونو له در بې در د نه شي

زړه نه ودرېږي ځکه ته يې په کې
ساه چې مې نشته ساه مې نشته دی نو
چا ته ژوندی چاته به مړی ښکارم
دا هم زما له ړنګه بخته دی نو....
زړه دې ژوندی وي جنازه مې وکړئ
د تا له زړه وتل هم سخته دی نو
ګوره چې څه کانې دې مينې وکړې
بې سره لوی دی بې له لښته دی نو
ړنګه رسوا کړې مينې خوله وتړه
د مجنون لار آخر تر دښته دی نو
موږ د سپکېږو درنه مينه ساتو
لا نيلام نه يې لا هم وخته دی نو...

نن شپه غواړم د غني او د خیام سره جام واخلم
د فلک سره په جنګ شم، خپل د بخت انتقام واخلم

نن شپه غواړم تر سهاره د جنت عاشقان مړه کړم
د دوزخ نوم دا دنیا کړم د بې دینو سلام واخلم

نن شپه زما خوا ته را نه شې ای له حورو نازولی
نن شپه غواړم نفرتو نه پاکې مینې انعام واخلم

د منصور روح ته آواز کړم چې د لاره ورکه شوې
هر زاهد هر محتسب نه نیم ایمان یا تمام واخلم

نن شپه غواړم مسجدو نه میخانې، د ساقي کور کړم
نن شپه غواړم فلسفو نه د ظاهر عقل خام واخلم

دغه شپه نه ده قیامت دی ژوندي کېږي مړي بیرته
نن شپه غواړم چې حساب او ستا کتاب په نیلام واخلم

نن شپه زه او ساقي دواړه د شرابو خم خانې یو
آسمان زمکه خمار شوي څنګه هوش ته کلام واخلم

نن شپه وخت کله ودرېږي کله تیز لکه اوسۍ شي
نن شپه ځکه ګناه نشته چانه کفر اسلام واخلم

نن شپه څه له، نن شپه څه له لیونی ړنګ ژوندی شوی
لیونو ته زنځیرونه تورو زلفو له دام واخلم

ژوند کې د هر چا سره کله داسې کېږي
چې تش بس تش د خپل د سوري سره ناستې کېږي

خپله په ځان باندې ژړېږي او په خپله ځان ته
ورکړي تسل چې ګوندې ګاڼې د وخت وراستې کېږي

خو نه، دا وخت کله هم چا باندې زړه نه سوزوي
د هر بې کس د هر بې وس سره په ځغاستې کېږي

د ژوند ځپې مو د ژوندون لپاره وړ نه ګڼي
ځکه اوبه هم زموږ مرګ ته غشو لاستې کېږي

ړنګه! دا ړنګه برخه ورکړه بیرته لوی ښښتن ته
چې له کږو لیکو دې کله د چا راستې کېږي

ټوله هستي، دنیا، جنت مینه ده
د معشوقو رټل نفرت مینه ده
که مینه نه وي جنت هم کابل شه
په مینه اور، دوزخ، قیامت مینه ده
مینه کې کفر څه ایمان وه ساقي
د تا تور زهر او شربت مینه ده
مینه اخ مینه، مینه مینه ده بس
د تا غنا زما غربت مینه ده
مینه کیمیا ده خاوره زر جوړوي
د تا په خیال کې زما صورت مینه ده

د ړنګ مزار کې چې اغزي وګورې
ساتي د ګل زړه کې الفت مینه ده

ټوله شپه مې شمېرل ستوري ته ویده وې
پرې پراته وو زلفو سیوري ته ویده وې
تور رانجه مې تورو سترګو نه راغونډ کړل
جوړل مې د عشق توري ته ویده وې
د باڼو غشي دې ښار د حسن ساتي
ستا منصور قاتل ته ګوري ته ویده وې
اننګي ول که هنداره د زخمي زړه
ساه د بل له زړه نه پلوري ته ویده وې
په سپوږمۍ مخ دې سیمینې ګوتې بر شوې
که د حسن کوم عرش ښوري ته ویده وې
سرکو شونډو کې دې پټ ساتلي څه ول
پتنګان ول په هر لوري ته ویده وې
لکه ټول حسن راغونډ شي له جهانه
ستا د مخ له آسمان ووري ته ویده وې

لکه ورکړي کوم کافر ته خدای جنت خپل
تور خالونه په مخ پوري ته ویده وې
سپین صدف د ګل په څاه کې پیدا شوی
غاښ دې سپینه خوله کې بریښي ته ویده وې
د ګل اوښکه ملیار ګډه کړه په پرخو
ستا مین ته به څوک ګوري ته وېده وې

ړنګ له تورو نه انځور د ښکلیو باسي
سپېلني يې په تا پلوري ته ویده وې

ښکلې خو ډېرې دي کوم يو داسې وي
چې ورته ګورې عبادت دې وشي
دا حسن خدای دی، که خدای حسن دی ټول
د خال په لورې عبادت دې وشي
زاهده عيب رندو کې څه لټوې
ياد کړې چې حورې عبادت دې وشي
هره سجده مسجد کې نه وي غوره
پيالې کړې پورې عبادت دې وشي
ساقي يوازې په کعبه کې نه وي
سترګې کړه تورې عبادت دې وشي

ړنګه چې څومره وې ښښتن هومره وي
مه وايه نورې عبادت دې وشي

دشعرونو لیکل پرته
مو، بل هېڅ یو کمال نه زده
خدایه! داسې کمال راکړې
چې ښاریانو ته مو ګران کړي
یا مو وشړې له ښاره
چې مو پاتې عمر پاره
بې کماله کلیواله
سرکو شونډو سر پیزوان کړي

چې د اوښکو قطار زما په ګرېوان راغی
یعقوبي سترګو ته خیال د هجران راغی
قافلې د صبر مه را پرېږدئ دلته
د ځګر له آسمان وینو باران راغی
ای یوسفه دغه ښار په تا ښایسته و
کوم قاصد له بدرنګ ښار د کنعان راغی
ته به قدر د یعقوب د سترګو څه کړې
درد د مینې معشوقو ته آسان راغی
زلیخا نه شوې چې پرېږدې تخت و تاج خپل
عشق کې خدای د محمد له آسمان راغی
رنګه مینه یې زده نه شي، چې زده نه وي
د عشق غشی تش په لور د جانان راغی
بس د تللي یار انګړ په لور سجدې کړه
روند یعقوب ته له ازله هجران راغی

مخ دې پټ دی په هزار هزار پردو کې
دا څه عشق دی پښتونواله په پښتو کې

زه به څه کړم د سپوږمۍ مخ چې اختر شي
ته چې نه وې اور دې واخلم اخترو کې

هو دروغ دي چې دې ياد يم تللى ياره
تا به چيرته لټوم خپلو پردو کې

عشقه ما ته دې حلاله ژوند حرام کړو
د رباب غوندې ژړېږمه نغمو کې

رنګه خلک به اختر لره هوس کړي
ته به سوزې لکه شمعه تورو شپو کې

چې یوه ساه بې ستا راتله را نه شي
چیر ته دې نوم زما په خوله را نه شي
اخلم د خدای سره ستا نوم چې کله
ایمان ته وایم خدای پاله را نه شي
ایمان د لاړ شی خو جانان دې نه ځي
توبه راځي د ښکلو تله را نه شي
حسن بې نیازه دی د عشق له غمه
پرخې د گل سره خواله را نه شي

"ړنگ" دې رسوا دی، تا څوک نه پېژني
د عشق پېغور ستا تر کاله را نه شي

چا ته قطره کې ټول عالم ښکارېږي
چا ته د گل په سر شبنم ښکارېږي
د "رنگ" له سترگو آیینې شرمېدې
چا ته به تش د سترگو نم ښکارېږي
د تللو غم دې، زړه له زغم بهر دی
چې در ته خیال کې هم زړه تم ښکارېږي
د غاټول زړه داغونه چا شمېرلي
د ښکلو زلفو کې چې سم ښکارېږی
د تا د مینې کیسې لنډې نه دي
په هر پرهر کې چې صنم ښکارېږي

ای د رنگ اوښکو خپل حد و پېژنئ
خیرات د عشق کې هم څوک کم ښکارېږي

اگر چه به اصول شعر نویسی زبان فارسی نمی فهمم اما کوشش کردم، به بزرگواری تان ببخشید؛

در آسیاب عشق باید آرد شد
هر که زلفش واست باید باد شد
تا ترا از عشق ترس است ماه رو
حسن تو از سایه ها برباد شد
سوخت باید آفتاب اسمان
تا کلام مولوی آباد شد
عشق چون در خون ها امیختند
آدمی از قید وقت آزاد شد
ساقی تا در پیاله ها عشق ریخته
ناله های یعقوب ما شاد شد
عشق را با باده ها پیوند داد
تا که منصور از انا الحق زاد شد
عشق آغازو سرانجام هاست عشق
ما بقی از جهل ها آباد شد

کله زړه د هاتي تنګ شي لکه سترګه د مېږي
کله لوی سمندر ځای شي په لیمه کې د سړي

داسې ما سره هم کېږي د فراق په تورو شپو
چې مې یاد شي هغه خال ستا سپینو لیچو شنه بنګړي

ستا د پښو خاورې به بت کړم، کافر نه یم
څوک چې نکړي سجده یار ته سوچ کافر دی

که تفسیر د خط و خال د ساقي زده کړې
شیخ، ملا او زاهد واړه پوچ کافر دی

زه ستا د مینې د ستار غږ په سماع راوستم
د تا تر دره دعشق بې حدې گناه راوستم

ړنگ منصوري غاړه د تا مینې ته کېښودله
دار ته د وصل د اغیار ړانده سپاه راوستم

چې دې ونه وینم هره خوا تیـــــره شـي
سوچ کافر شم لااله په ما خـــــوره شي

چې پیدا شي مسلمان شمه مومن شـــم
رنګ نه لمر شم کاینات مې هر ذره شي

تللې د سترګو اوبه لاسته نشي
د سپک سړي به درنه ناسته نشي

له بې ادبو نه کوڅه بدلوه
د سپي لکۍ به کله راسته نشي

په خوږو خوږو پسې مچان وي
چې معنا لري هغه په تله ګران وي

خزانې په رنګو زړونو کې موندې شي
د کمر په سر ټپوس سره چینجیان وي

څه وشول، ولې، څنګه آر د پښت لمبې شو رانه
پښتو مو هېره کړه، پښتون ټوټې ټوټې شو رانه

د ړوند لمنه مو نیوله د ګونګ غږ ته غوږ وو
چې پښتونواله افغانیت زرې زرې شو رانه

اروابناده پښتو رح!

بابا دعا د جنازې د پښتو ژبې کړې
پلار مې وصيت د مړې پښتو څه نا څه پلې کړې

له ما يې هېره هديره او هغه څلی دی، چې
فارسي ما تا اردو نمسو لره ښاغلې کړې

خر دی چې د عشق په لار روان نه وي
مړ دی چې د چا، څوک يې جانان نه وي

کوم زړه کې چې خدای وي مينه هم لري
نه وی چې مين هغه انسان نه وي

لکه چې خدای شته خو مکان نلري
لکه خوره رڼا خو ځان نلري

مینه کې زه او ته ورکېږي ځکه
چې مینه خدای دی شرک امکان نلري

ښکلي چې تېرېږي په رمباړ شي خره
غټې زلزلې شي په ټټار شي خره

داسې فتواګانې داسې ګل کړي
ژېړ سري چې کله په ګفتار شي خره

د فضل الرحمان د فتوا په هکله مې لیکلی و

پښتو مې پلار او نيکو پرېښوده
تر ژبې راغله شونډو پرېښوده

ګنې مې شونډو ويل ستا شونډو ته
په تا مين يم ! پښتو پرېښوده

د وطن مور سره چې څومره بې ناموسه شول دوی
مورکې مه اخله ډالۍ ته له دا هسې سپې زوی

که د وطن حق يې ادا کړو بيا افغان بچی شو
کنه د مار بچی وو تا په خپلو وينو کړو لوی

ځو پرېښږدو شرق او غرب ځپلی فکر
یو ځاروي او کوم ستر خر به مو وي مشر

تو لعنت په داسې مشر داسې کشر
چې دنیا عقبا یې جوړه وي په عُشر

زه درنه زړه نه درنه خوله غواړمه
نه زلفو سورى مړه كاته غواړمه

يوازې هومره ړنگ ته پټ ووايه
مړ دې په خال د زنې زه غواړمه

دوه اويا حورې چې د سل افغان په بيه اخلي
دا خره بيا خپل حوس ته زما د دين نوم څه له اخلي

دوی چې د کوم غلمان لپاره زموږ سر غوڅوي
هغوی دا تور ټټوان د پچو وږو ته کله اخلي

هره ښکلې در ته سترګو کې خوږه شي
ګوندې ړنګه نظر نه لرې ليدو کې

کنه خدايږو دا څنار څنار ځوانی يې
لکه پاڼه د خزان به شي لوېدو کې

بېګا شیـــــخ یوې فاحشې ته وې نخرې کړې
په هره شېبه څوک دام کې ځولنې کـــــړې

فاحشې ووې ای شیــــــــــخه! دا رښتیا ده
خو چې ته څنګه ښکارېږې هغه کړې، کړې؟

فیلسوف، شاعر او وخت ستر پوه خیام رباعي مې پښتو کړې.

توره د خوشال وي او روش د باچا خان
عقل د جمال وي او احساس د ملنګ جان

داسې که پیداشي نو پیدا کې بل افغان
یا وبا کې ګډه چې بیا مړ شي مړ پټان

زه د پښتو او د مذهب په نوم مرم
له بې ادبو د ادب په نوم مرم

زه یم افغانه بېچاره مورکۍ
د حوا لور یم د نسب په نوم مرم

افغانۍ لور ته

زما مرشد او استاد ښاغلي حيدري وجودي ته ډالۍ

ړنګې ودانۍ له تا، ړندې روښانې له تا
سماع کړې زانې له تا، پیره زما وجودي

د ړنګ سلام ومنه، ډېر احترام ومنه
ملنګان ستا دي غني، پیره زما وجودي

د مقمر له زویه څه غواړې ته
ای محتسبه زه له ار داسې یم

پلار مې په دوه غنمو خرڅ کړو جنت
زی په یو خال خرڅوم نر داسې یم

آر = اصل

مقمر= قمارباز، جواریگر، جوارگر

زی = زه یي

د مقمر له زویه څه غواړې ته
ای محتسبه زه له ار داسې یم

پلار مې په دوه غنمو خرڅ کړو جنت
زی په یو خال خرڅوم نر داسې یم

آر = اصل

مقمر= قمارباز، جواریگر، جوارگر

زی = زه یي

لکه جام له میو ډک وي، ستا هم خوله له خندا ډکه
خاورې نه شو خوار نصیب زما چې ملا یم له تلتکه

د طواف په نوم به ورشم ستا د زنې په سر خال ته
ځکه هسې هم خوږې دي د کوثر له څک څکه

سمندر نه دی چې په شور شي په څپو شي زړګی
کهکشان نه دی چې رنګیږي په لوېدو شي زړګی

لکه کوم غره کې کوم غرځه یوازې ساه ورکوي
پوهیږې یو پرې خپله زړه په ماتېدو شي زړګی

د لیوني پښتون پښتو سره به لوبې نه کړي
په رسۍ وتړي ماشوم چې لا به سوبې نه کړي

مور که زمرو غونډې درانده یو ته غېږې ګوره
دښتې به سر په جنګوو باندې خړوبې نکړي

مگر صور د اسرافیل یې تر غوږو شي
د ناصح نصیحت هیڅ پرې اثر نه کا

له ویده پښتنونه هغه خر دی غوره
چې په هوش باندې بېهوشه نظر نه کا

لاړمه زوږ شومه بیا ځوان به نه شم
له سترګو ولوېدم جانان به نه شم

اوس مو له ښکلو لارې بیلې شولې
نتکۍ، والۍ د تا پیزوان به نه شم

لاړمه زوړ شومه بیا ځوان به نه شم
له سترګو ولوېدم جانان به نه شم

اوس مو له ښکلو لارې بیلې شولې
ننکۍ، والې د تا پیزوان به نه شم

ځواني مو سترګو باندې ونه ليده
چې په ليمو کې اوسېدلي نه يو

خاني، ځواني او ښتونواله چېرته
چې تاسې ښکلو مور منلي نه يو

ژبه د مور وي خرخول يې خرخول د مور دي
پرويز ختڼکه ! يو پښتون ته داکول پېغور دي

پرويز ختڼکه ! خپله ختڼه خپله متڼه پاله
دا پنجابيان هغه مغل دي خو مخونۍ تور دي

هغه پښتون چې په پښتو شرمېږي
نه پښتو لیکي نه پښتو غږېږي

د هغې ډمې د پازیب غوندې دی
چې د پردو محفل کې وشرنګېږي